

СВЕТЪТ без сенки

Весела Несторова

Учителя с авторката, София, Изгрев, 1942 г.

Весела Несторова

**СВЕТЪТ
БЕЗ
СЕНКИ**

© Издателство Бяло Братство
София
2002

първо издание
ISBN 954-744-030-6

УВОД

Ето формулата, която крие съдържанието и смисъла на Новото Учение, дадена от Учителя през май 1944 г. в с. Мърчаево:

"Когато не свързваш Любовта с никаква жива форма, ще проникнеш в цялата вселена. Да нямаш обект в Любовта! Човек трябва да намери постоянното и вечното във временното и променливото. Човек е ценен, защото Великото, в което живее, е ценно. Той трябва да се радва, че е част от природата. Величието на живота, което понякога чувстваме, е величието на Бога, Който живее."

Триизмерен трябва да стане нашият вътрешен, духовен свят! Като знаеш една истина, ти не само ще я проектираш като на екран, а ще я изваеш в себе си. Ще опиташ три пъти Любовта и ще ти трае цялата вечност.

"Един път ще опиташ Любовта заради Любовта."

Тя дава изобилен живот, младост, здраве, доволство, щедрост, взаимопомощ, красиви отношения; всичката красота от багри и звуци в природата. Ще обикнеш всичко, защото Любовта е Бог — ще дадеш на Бога в тебе свобода да се прояви.

"Един път ще опиташ Любовта заради знанието, което тя ти дава."

Когато любиш някого, ти го разбираш — само чрез Любовта познаваме нещата, хората, съществата. Знание е да виждаме Мъдростта на Бога във всяко творение и всяка красива, благородна проява в живота. Ще проучваме хората и природата чрез откровението и просветлението, което получаваме от Любовта.

"Любовта е Любов за светлината на ума."

Само чрез ума ще съзнаем какво е Любовта, а това е вече знание. Силна светлина — голямо Знание. Усилвай светлината си!

"Един път ще опиташ Любовта заради свободата на Истината ѝ — и това ще бъде за вечността."

Когато действаш по пътя на Любовта, ти се чувстваш доволен, леко ти е на душата, готов си на всякакви жертви и услуги. Това е Истината — да проявиш Любовта като права линия — божествен подтик, красиво чувство и постъпка, в хармония с Любовта. Това е да добиеш вътрешна свобода, защото само когато съзнаеш Истината и я приложиш, ти се освобождаваш и растеш. Това е пътят към съвършенство, към сливане по дух с Бога на Любовта.

УЧИТЕЛЯТ НА ХАРМОНИЯТА

Музиката е Словото. Словото е музика. Вселената е хармония — и всички живи същества са тонове на тази голяма вселенска симфония. В началото на Новата епоха, в която влизаме, се появи един Божествен музикант. Търсещите, събудени души, чува Неговата песен отдалече и се насочиха към мястото, откъдето идва тя. Ние открихме съвършеното въплъщение на музиката в човешка форма! В Неговото присъствие всички дисонанси бяха превърнати в хармония, всички проблеми бяха решени, всички противоречия изчезнаха. Нашите души пропяха. Ние бяхме изцяло щастливи. Тогава разбрахме, че Раят е дошъл на Земята и ние сме между първите, които влязоха в него.

Човек е пял в Рая, но е загубил своята божествена песен, когато е навлязъл в материята — и сега отново се връща в Рая, започва отново да пее. Божественият Дух, идващ от сърцето на Всемогъщия, е музика сам по Себе Си. Той носи духовната пролет на тази земя. Както природата пее през пролетта чрез цъфтежа и плодовете, така и всички човешки същества са акордите на тази нова музика, която Божественият Дух носи на земята.

Ясни небеса, ярка слънчева светлина и радостта на пеещи птици, която изпълва въздуха! Щастие и нови импулси пълнят човешките сърца! Раждат се красиви деца! Всички жени — млади и възрастни — са облечени във всички цветове на дъгата. Черно вече няма. Домовете са красиви, с цветя по первазите на прозорците и балконите.

Животът става все по-динамичен. Всички жадуват за красота, всички дирят свежестта на природата. Всички искат да танцуват. Всички искат вдъхновена, изпълнена с живот музика. Всички деца искат да пеят и да свирят. Какъв подем на младост и веселие!

Насилието повече не се търпи. Всички искат свобода. Няма ги задължителните закони. Няма я строгата идея за

наказанието — човек иска свобода и независимост. Какво предвкусване за живота в Рая!

И всичко това дойде, след като дойде на земята Синът на Хармонията.

През 1944 г. Учителят на Хармонията каза:

"Войната на смъртта свърши, сега започва войната на живота."

Сега сме в Третата епоха на Светия Дух — епохата, когато Духът на Истината ни посещава, за да изпълни Христовото обещание. Двадесета глава от "Откровението" съответства на XX век. Третата епоха е времето на Първото възкресение, когато ние се изправяме пред Бога, Който ще съди света. Дойде времето, когато Бог ще ни заговори открито и ние ще Го чуваме и ще изпълняваме волята Му.

Учителят ни разкри интересен факт за Бога. Когато Бог иска да прави нещо ново по важност, дяволът трябва да бъде първият, който идва и започва да го прави. Именно той се нае с голямата задача по трансформирането на света в началото на това столетие, когато Бог започна тази мисия. Ние видяхме работата на дявола през първата половина на XX век — с войни и разделения, страдания и лишения. Но неговата сила е обуздана през 1945 г. Бог започна своята работа по стабилизиране на нещата, изправяне и обновяване на света. Мъжете и жените, които паднаха по бойните полета, са получили нови тела напоследък и идват с обновено съзнание.

Голямо духовно пробуждане става днес навсякъде по света! Душите започват да цъфтят, но преди цветовете да се отворят за слънцето, една твърда обвивка предпазва пъпките от измръзване. Днес тази твърда обвивка пада, но някои все още живеят духовно в зимните условия на природата и не съзнават изцяло голямата промяна, която става в света.

Кредитът на злото свърши. Силата на доброто е взела връх, заемайки всички важни постове. Бог днес е много близко до нас! Той самият поставя ред в света. Това е Неговото време. Той кани всички на голямата вечеря на Агнето, когато Духът се венчава със Своята Невеста — човешката душа!

Свети Иоан казва в Откровението си (19:6-10):

"Нека бъдем радостни и весели и да отдадем почести на Бога, че женитбата на Агнеца приближава и Неговата Невеста е вече готова!"

Третата епоха е време на прослава на Синовете Божи. "Да прославиш Бога, значи да си едно с Него." (Беинса Дуно)

След като срещнах Учителя, аз започнах да пиша поезия и музика. Неотдавна Той ми каза:

Дадох ти тези дарби, за да можеш да израснеш.

Дадох ти ги, за да можеш да Ме познаеш.

Дадох ти ги, за да можеш да Ме прославиш, защото животът е растеж!

Да започнеш да познаваш Бога — това е да намериш живот вечен.

Да прославиш Бога — това е да намериш живот вечен.

Да прославиш Бога — това е да станеш едно с Него.

Бог присъства днес в човечеството като Любов, Мъдрост и Истина. Любовта носи живот. Мъдростта носи светлина и знание, а Истината носи свобода.

Човек е призван да бъде ученик — ученик на божествения живот днес. Той трябва да учи и да изпитва тези вселенски области на Любовта, Мъдростта и Истината, за да се просветли и за да заработи за своето духовно и физическо преобразуване. От всички се иска съзнателно преобразуване.

Културата на тъмнината е съборена и е заместена с културата на Светлината. Светлината е пробуждане, чувствителност и правилно действие. В далечното минало ние сме се отклонили от пътя на светлината и сега се завръщаме в него. Загубили сме нашата връзка с Бога — сега трябва да направим всичко, което можем, за да я възстановим. Днес Бог ни вика при Себе Си. Той ни дава изобилен живот и светлина, за да можем да Го познаем; а да познаеш Бога, значи да добиеш живот вечен.

Христос ни каза, че иска да ни даде изобилен живот. Днес Христос ни дава изобилна светлина, напътствайки ни през първата половина на този XX век. Бог иска малки неща от нас, [за да постигнем] големите неща, които са построени от малки. Досега ние живеехме за себе си, но можем да започнем да живеем за Бога. Божественият закон е записан във всяко човешко сърце и всеки човек знае кое е правилно и кое — грешно.

Гласът на Бога не е престанал да говори. Ние трябва да правим неща, които повишават нашите вибрации и ни вдъхновяват. Пеенето, общуването, приятелското общуване с хората и висшите същества — ето кое вдъхва живот.

Един поглед назад към развитието на човешкото съзнание би помогнал за нашата духовна ориентация. Ако се ограничим с библейската история за духовното развитие, можем да приемем времето на Моисей и пророците като първи етап. Това е утробната фаза, когато произходът и кръвните връзки са били строго споявани и всяко отклонение е било санкционирано както от Иехова, така и от хората. Тесните национални граници на съзнанието са били необходими за утробното състояние на това време. Традицията е значела всичко. Хората са възприемали Бога като същество на цензурата, наказващо всички непослушания според приетите закони. Налаган е бил страх от Бога и Неговото застъпничество се е измолвало с дълги церемонии и жертвоприношения. Но етапът си е етап —

той има край. Дошло времето, когато човешкото съзнание трябва да направи крачка напред и да сваля своите стари вериги.

Дошъл Исус. Неговата голяма мисия била да освободи съзнанието от утробния стадий. Той изяви Бога-Баща — Бог на Любовта към Своите човешки деца; Бог на благодтта и опрощаването на греховете, извършени в тъмнината на духовното невежество.

Второто раждане бе открито от Никодим. Актът на раждането беше труден, с противопоставяне на втвърденото, стереотипно мислене на времето. Мисията на Христос беше кратка като живот, завършвайки с физическа трагедия, която всъщност беше духовна победа. Но величието на Неговата мисия и нейния вечен характер бяха доказани вече при залеза на нашия двадесети век. Това е мисията на Бога — да доведе до раждане човешкия ум и сърце, човешкото съзнание.

"Раждање е навлизането на съзнанието в света на по-голяма светлина" — каза Учителят на Хармонията.

Христос изведе човешкото съзнание от тъмните ограничения на утробата в света на светлината, постигната чрез правилно знание. Той разкри на младото човечество великите истини на живота и вечните закони, обещавайки ни в бъдеще това божествено познание да ни се разкрие изцяло от Духа на Истината, Когото Отец ще изпрати на земята. "Тогава вашата печал ще се превърне в радост и аз ще ви видя отново."

Христос проля кръвта си на кръста заради процеса на раждане — и оттогава всеки християнин носи белега на Христовата кръв. Изминаха 2000 години — години на борба, войни, противоречия и кръвопролития. Навлизаме в нова ера, за която говорят всички пророци, мъдреци и духовно пробудени хора. Но най-голямото, най-свещено и славно събитие на двадесети век беше изпълнението на Христовото

обещание — Мисията на Учителя, Духът на Истината. Той дойде в началото на този век и ни разкри значението на страданието на земята не като наказание, а като разкритие на причинно-следствения закон за нашите постъпки. Така Учителят Беинса Дуно, Който е Духът на Истината, успокои душите на страдащите хора. Христос го бе нарекъл "Утешителят", Който наистина дойде в тялото на Учителя. Той нарече страданието "нашия най-голям учител".

Изявата на Учителя в човешка форма бе чиста и съвършена, като изява на самия Бог. Учителят прояви истината на Бога и съдържанието и смисъла на всички неща, създадени от Него. Той разкри на хората вселенските принципи и закони и лиши злото от неговата сила на земята. Дойде в една малка страна, чийто народ бе преминал през невъобразими страдания цели пет столетия. Само Божията милост и благословия са ни спасили от унищожение.

В зорите на XX век Духът на Истината започна Своята голяма мисия: даде методите за приложение на неприложеното досега Христово Учение — методи, които бе изпитвал векове и години наред. То промени из основи нашия светоглед и ние разбрахме, че новият морал е любовта към всички. Ние правим всичко от любов към Бога! Придобиваме божествени качества в характера си. Това означава трансформация на енергията на злото в добро. Ние виждаме доброто и светлата страна на страданията като коригираща мярка, а не като проява на злото. Ние сме на тази планета, за да бъдем изпитани и да научим божествените закони на живота, развивайки положителни качества и таланти, с които сме надарени.

Учителят обяви Третата епоха — епохата на Светия Дух, чрез която Бог ще се прослави чрез Своите Синове — учениците на божествения живот навсякъде по земята.

Последното мото, което ни беше дадено, гласи: "Да се прослави Бог в Бялото Братство и да се прославят Белите Братя в Божията Любов" (24.XII.1944 г., София — Изгрев).

Човешкото съзнание бе родено от Христос и навлезе във великия свят на светлината. Това беше Втората епоха — на Сина. Но Божият Син се издигна след разпъването на кръста и Третата епоха е епоха на Неговото възкресение.

Възкресението е време на радост и веселие, време на велик живот, когато човешкото съзнание ще навлезе в своята божествена слава — света на пълната божествена светлина — и тогава човечеството ще постигне единство с Бога. Време, когато човек ще срещне своя Баща в небесата чрез навлизане в Рая — неговия първи дом. Това е епоха, когато човешката душа разцъфтява и проявява богатствата, които Бог е вложил в нея в началото.

Невестата в Откровението е човешката душа, която днес се венчава с Младоженеца — Светия Дух. Голямата епоха на божествената Женитба започна! Човешкото съзнание навлиза в ангелското царство чрез пробудената душа.

Ние срещнахме Духа на Христос, Който ни упътваше в течение на почти половин столетие — много по-дълго време, отколкото през първата Му мисия. Духът на Истината обясни Христос и Неговото цялостно Учение, като ни каза нещата, които ще станат. Той ни говори много за епохата, в която навлизаме — идването на шестата раса и големите трансформации, които ще станат на тази планета — с нея самата и с всички нейни жители.

Той ни разкри значението на възкресението и ни каза, че ние ще се повдигнем през тази епоха — дори още сега. Ще станем едно с Бога, както Христос е станал едно с Него.

Учителят на Хармонията ни въведе в света на божествената музика чрез песните, които създаваше, и чрез Паневритмията — сутрешните упражнения, изпълнявани на музика.

Времето на Възкресението не е време на страдание и тъга, а време на веселие и радост. И ние пеехме и танцувахме през всички тези години и живеехме заедно като едно любимо семейство под сянката на Неговите крила.

След всяка лекция и проповед Той ни благославяше и ние се чувствахме крилати и радостни — какво е по-велико в живота от присъствието на Бога? И Той ни казваше, че Бог ще посети нашата планета през тази епоха и ще я превърне в Рай!

ПРОСТОР

В нашите души, тесни килии ние копнеем за простор. Загубили сетивата, с които някога ставахме едно с небето на вечността, загубили образа на върховната неизменна красота, ние протягаме ръце да хванем отново великото наследство на живота и въздишахме, защото то ни се струва неуловимо, загубено завинаги, незримо.

Душите ни въздишат и копнеят за простор. Той е незрим за земните ни очи, неосезаем за душните ни килии, дори непонятен за ума ни, който следва логичния път на мисълта.

Но душата ни го познава, тя е негова рожба и носи дълбоко в себе си спомена за него. И в мигове, когато умореното тяло и ум застанат като в присъница на прага на великия простор, душата ни изпраща повей от този свят, в който тя живее, за да освежи уморения човек. И той, обновен и обнадяден от незначителното присъствие, тръгва отново по дългия си тесен и възходен път да търси това, което за миг е вдъхнал.

Царството на вечния дух е простор за душата. Тя в него живее, движи се и съществува. Това тъй далечно за ума ни царство е реалният свят на душата, където тя черпи сили, извисява криле за безкраен полет, който само там тя може да осъществи. Този простор на духа я отвежда до най-светлите девствени недра на Твореца, до онзи вечен мир, откъдето тя някога е излязла и за който непрестанно копнее.

Духът е простор за душата, както любимият е простор за сърцето и живота на любимата. Духът простира светлото си крило да прегърне своята възлюбена, която намира покой и щастие само в него.

МАТЕРИЯТА

Силата на божественото се изпитва при най-твърдите условия. Нима ще изпитаме твърдостта на диаманта върху мек предмет?

За силния няма твърди условия, защото той е по-силен от тях. Героите минават през изпитанията, както слонът през мрежите на паяците. Това, което хората наричат спънки и несгоди, са малките камъчета, които помагат на каруцата им да изкачи стръмния път. Без тях колелата ѝ не биха имали опора. Препятствията са километражните камъни по нашия път да видим докъде сме стигнали в развитието си. Земният свят е така построен, че в него всичко се подлага на проверка. В тази лаборатория небето прави най-щателните си проби.

В материалния свят на твърдите устойчиви форми всичко е нагледно обучение. Природата непрестанно проверява и усъвършенства формите, които са израз на многостепенните съзнания, които се правят тук. Върху всяка форма е записана цяла история — целият ѝ изминат път.

Материята — това са таблата и скулптурите на невидимите ваятели-художниците. Това е резултатът на дейността на динамичния духовен свят.

Формите — това са скрижалите, върху които природата пише своите безсмъртни поеми.

СВЕТЛИНАТА

Първата мисъл на Твореца бе светъл лъч, който даде вечната форма на един проявен живот. И всичкият живот на небето и земята е лъчи на творческата мисъл на вселената — всичко е светлина.

Душата ти е светъл лъч, мислите ти са светлина, формата ти е материализирана мисъл, която е светлина, чувствата

ти са светлина — милиарди, безбройни форми на светлината, която ги е създала.

Най-мощното във вселената е светлината. Нейният удар е благословение и живот — тя удря планетите и ги движи и оживява, тя се усилва и планетите се превръщат в слънца.

Нейното движение е неуловимо, защото тя в миг е навсякъде — тя е Вечната Мисъл на Бога, която е сътворила и поддържа вселената; тя е вихреният полет на духа-светлина към недрата на творческия огнен океан, от който е излязъл. Тя е лицето на Божията Мъдрост.

Великият Човек е светлина. Христос е светлина на света, защото е съвършеното изявление на вечната светлина в слово, любов и творчески дела. Светлината, която виждаме, е резултат от творческата мисъл на Космическия човек — проекция на мисълта на Бога.

Това, което те събужда към все по-пълнен и красив живот. Това, което те възраства да станеш живо дърво с узрели плодове; това, което те крепи и подбужда към благородни прояви; това, което те радва и весели, е светлината — Вечната Светлина.

ХАРМОНИЯТА

Животът е велика космична симфония, която изпълня с хармонията си целия всемир. От величавите слънчеви системи до микроскопичния космичен прах звучи хармонията на единния живот. Животът е единен и неделим по същина, но проявленията му са безбройни и най-разнообразни.

Бог е хармония. Какво може да каже хармонията на дисонантния инструмент? — Настрой всички струни в себе си, съчетай ги хармонично, за да доловиш хармонията на Бога. Може ли велик музикант да свири на ненастроен

инструмент? Как ще вибрират струните под пръстите му в такъв случай?

Недоволството и всички отрицателни състояния се дължат на ненастроения инструмент. А настройката, това са великите добродетели, които влагаш в сърцето, ума, волята и душата си. Вечните принципи на Любовта, Мъдростта и Истината — трите прояви на Бога — раждат всички добродетели. Ти трябва да ги съдържаш в себе си, щом си се родил човек, защото истинското определение на човека е, че той е "сбор от добродетели, които го правят винаги щастлив и вечно жив".

Всичко е въпрос на съзнателно активизиране на силите в теб. Динамизирай непрестанно и неуморно доброто в себе си и то ще изхвърли навън всички нереални обвивки и присадки на злото, което е сянка на реалния свят.

Динамизирай в себе си Любовта и тя ще те възроди и влее безсмъртния живот в сърцето ти.

Динамизирай правата мисъл и тя ще внесе изобилната светлина, в която ще видиш всичко както е, а не както човешкото умозрение представя нещата.

Динамизирай Истината в себе си и тя ще събори всички прегради, заблуждения, ограничения и пречки в пътя ти към света на Вечното — ти ще станеш свободен гражданин на вселената.

Истината е билетът, с който ще пропътуваш мировете.

Настрой инструмента си, настройвай го всеки ден, всеки час, всяка минута, за да не пропуснеш гласа на хармонията, който иде от центъра на битието — от онзи Вечен Океан на всяка светлина, на всяка любов и на всяка сила!

Динамизирай най-святото и най-великото, което е вложено в теб, за да прозвучиш като верен акорд в общата симфония на космоса.

Помни, че ти долавяш и отзвучаваш само на онова, за което си вътрешно настроен.

РЕАЛНОСТ

Колко живота угасват под сянката на високия връх! Колко пътници тръгват за високия връх и спират някъде в подножието му или се връщат от средата на пътя си! А колко пъти в земната или океанската пустиня миражите, сенките и страданията се вземат за действителност!

Така е на Земята.

Преходният свят, в който живеем, е свят на относителни величини. Тук мерим нещата с времето и пространството, но реалният свят е несъизмерим с относителните величини като време и пространство. В тях се проявява физическият живот. Времето само определя нещата, защото в него придобиват завършен вид, а пространството може да се намалява и увеличава в зависимост от скоростта на движението, без да е реално.

Има нещо, което обхваща в себе си времето и пространството, а то е реалността на живота. Реалността, духовният живот е извън времето и пространството.

Времето се оплодотворява и придобива смисъл в мига, в който съзнанието ти се пробуди за великата реалност, към която всичко се стреми. Както пътник, залутан сред гора, е лишен от представата за местността, за условията и възможностите, които предлага широкият простор, така и човекът, ограничил съзнанието си във времето и пространството, не може да обхване и разбере самата реалност.

Реалността се съдържа в единния, вечен живот, който е в самият Творец. Реалността е животът на Бога, в който живот и ние сме съпричастници. И колкото е по-будно съзнанието ти, толкова по-голям дял имаш в този велик живот. Колкото по-укрепват крилата на духа ти, толкова по-дълбоко навлизаш в ония светли минове, трептящи от изобилен и блажен живот.

Безпределни са възможностите на живота. То е изкачване от един връх към други все по-високи върхове, откъдето пред тебе се разкриват все по-просторни хоризонти, пътнито към Вечността.

СКРЪБТА

Красив е светът на скръбта, но той е още неразбран за теб. А ти си изпратен в школата на Земята, където ще минеш през този красив свят в последната фаза на твоето обучение, откъдето ще ти се предадат най-дълбоките уроци. Защото скръбта е за зрелите хора — тя е свят за високо напреднали-те духове. Тя е последната ти учебна стая на Земята, откъдето, след като преминеш успешно изпитите си, ще се отправиш към други светове с по-велико предназначение.

На земята всеки бяга от скръбта, затова само в скръбта ти можеш да останеш наистина сам, в която самота ще разкриеш Бога. Защото само в дълбоката скръб ти търсиш с цялата си душа този, който те чака от векове да те поеме и отведе в своя свещен мир. Само в дълбоката скръб ти учиш урока на състраданието, което е проява на Бога. Бог е най-близо до скръбните. Той е най-близо до ниско падналите, защото те са разбрали дълбините на живота, където обитава Неговият Дух.

Скръбта е чудна долина, в която зреят плодовете ти. Скръбта е влага и топлина, която поддържа живота на цветята в градината ти. Когато в радостта ти настъпи суша, повикай скръбта.

Скръбта не е тъга, тя не е тежка, когато се разбере и понесе с радост и благодарност. Тогава нейните сълзи са кристално чисти за разлика от сълзите на онази скръб, която няма разрешение и изход.

Скърби малкият извор, преди да е намерил път към светлината. Скърби и цветеът, свит в тясната твърда пъпчица, който чака слънчев лъч и топъл повей, за да прогледне. Скърби и сърцето на майка, отдалечена от своята рожба — така скърби великото вселюбящо Сърце на Твореца ни за нас, които сме се отдалечили от Него.

Велика е скръбта, която иде от саможертвата за повдигането на другите; велика е скръбта, която иде от съзнанието, че не си изпълнил Волята Божия; велика е скръбта на покаянието, както и на състраданието.

Най-висшият Дух, който премина пътя на Земята, изпи до дъно чашата на скръбта, но Той я освети и я превърна в радост.

Когато береш зрели плодове на земята и душата ти се изпълва с радост и блаженство, знай, че си минал през долината на скръбта. Ще има скръб на Земята дотогава, докогато всичко не влезе съзнателно в общия живот, в който е вечно веселие и радост. Радостта иде от ангелите и крепи душата да понася земните скърби.

ОБРАЗИ

От океана на вечната субстанция непрестанно кристализират формите на живота. В самата тази субстанция сякаш е скрита ръката на ваятел, който с нежна любов вае образите на своята многолика мисъл. Това трябва да е любимото му занимание, защото той дарява своите творения със същата способност да ваят все по-нови форми на любовта си, която той е вдъхнал в тях. Така художникът държи четката си с любовен трепет и претворява красотата и величието на природата; така музикантът тегли струните на своя инструмент, от който се раждат чудни звукови образи; така скулпторът превръща

глината и камъка в изящни изваяния. Птицата лежи със същия любовен порив в малкото си гнездо, очакваща да зърне своите подобни.

Всичко във вселената кипи в творческа треска, всяка твар вае образи — дори водите скулптират пещерите, ледовете и снежните пустини. И всеки слънчев лъч е художник-творец, който обагря с живи краски цветя и плодове, дървета и скали, кристали и води. Всичко вае образи с порива на своя Творец. В творческия процес съзнаваме съществуването на Бога.

ВЪРХОВЕТЕ

Като беловласи мъдrecи от древността, възбог издигнали глави във вечното съзерцание на необхванатото, стоят каменните исполини на земята и притеглят погледите и сърцата на онези, които живеят с безсмъртния копнеж по недостижимото. Пречистеният им небесен дъх, блясъкът на светлите зари върху кристалните издигнати чела са сила и вдъхновение за земния човек, потънал в долините на живота.

Към вас, могъщи върхове, протягаме ръце за помощ, защото вие сваляте онези жизненатни струи, които се превръщат в сочен плод и хлебно зърно в долините и полята.

Към вас, могъщи върхове, отправяме възторжен поглед, защото сочите възходния ни път от низините на живота.

Към вас, могъщи върхове, братя на слънцето, отлитат ни душите, за да се просветят, защото във вас е скрита тайната на висшето познание. На белите ви ледени скрижали звездите са записали поемата на битието!

При вас дори и птиците не стигат, обители на мощни

духове, а през изминалите векове колцина са докоснали премъдрите ви светнали чела?

Но, върхове, величествени стълбове на този храм-земя, знаете ли защо тъй силно ви обичам? — защото ми напомняте за онзи свят, за който толкова дълго съм копняла! И знам, че някой светъл час при вас тих пристан ще намеря, преди да се простя навеки с моя земен път. На най-високия от вас челото леко ще докосна с последния си топъл дъх — и само леденият ви лъх — само пречистеният ви леден лъх ще ми помогне да отлитна там, където взорът ви в екстаз е прикован — да търся извора на вечната ви тайна.

МИСЪЛТА

В градината на човека някога слязъл светъл гост от далечни светове и посял едно рядко ценно растение. То се отличавало от другите растения с възможностите си да израства до неизчислими размери. По него човек можел да възлиза до светове далеч отвъд земните предели. От този момент започнал неговият духовен възход.

Всеки притежава семето на това растение, но всеки различно го отглежда. За едни достига до покрива на къщата, а за други — далеч надхвърля известните граници. Мисълта е това живо растение, с което е дарен човекът, за да изработи разумността и придобие мъдростта. Чрез нея той се свързва с целия всемир.

Проникновената мисъл те довежда до истините на живота, които се разкриват пред вътрешния ти взор и те изпълват с вдъхновение. Както светлината става видима и осъзната, когато се пречупи чрез някой предмет по пътя си, така и мисълта в пътя на търсенето си се пречупва в истините на живота, които осъзнати взимат форма и се

изпълват със съдържание. Чрез мисълта, която е проекция на Божията Мъдрост, човек възлиза в своя дълъг път, затова тя трябва да бъде проникновена, светла, чиста и права. Подобна мисъл става ос на човешкия живот — негов духовен гръбнак.

Голяма работа се изисква от човек да организира мисловния си свят. Той засега е най-слабо организираният ни свят. Мисълта, която е светлина, трябва вечно да се усилва, за да вижда човек все по-ясно пътя към целта си.

Отрицателните мисли рушат човека както духовно, така и физически. Велика сила е мисълта за оформянето на вътрешния човек, за правилното му функциониране, за напредъка и здравето му.

Едно трябва да научим — да затваряме ума си за всичко отрицателно. А прозорците на ума са затворени, когато поддържаш една положителна мисъл — тогава няма място за нищо отрицателно в него.

Свещено пази ума си само за положителното.

Една централна мисъл трябва да имаш, около която да се групират всички хармонични мисли, както пчелите около своята царица. Възраствай я и тя ще те възнагради.

ИНТУИЦИЯ

Това, което знаеш в един миг, без да можеш да си дадеш сметка откъде и как иде, е проява на интуицията. Тя действа с бързината на светлината, като съгъстява вековния ти опит в проблясък на съзнанието, които ти разкрива в миг дадена истина. И действително интуицията говори за една свръхразумна дейност, която не се поддава на умозрителен анализ. Ние само я констатираме, ние само я приемаме като абсолютна реалност и там спираме.

Живеем в един триизмерен свят, в който се проектират

многоизмерните светове на битието. Интуицията принадлежи към тези светове. За да я придобиеш обаче, или по-право, за да се удостоиш с притежанието на тази способност, ти трябва да си работил усилено и съзнателно хиляди години в много предишни прераждания. Тя се явява като синтезирано знание под формата на откровение и проблясък. Значи човешкото духовно естество живее в многоизмерни светове, като само намира проекция във физическия свят. Това са светове, в които време и пространство не съществуват. На човека са нужни поне двадесет години умствен труд за придобиването на знание, което интуицията би му дала само в един миг.

Има хора, които трябва да слушат интуицията си. Почнат ли да умуват, те грешат, защото умът се поддава на неверни внушения, които идат от пространството като проектирани мисли от същества от по-долна, както и по-горна от неговата еволюция. А интуицията ти никога няма да те излъже. Тя е абсолютна, неподатлива и праволинейна като мощен светъл лъч. Наричат я шесто чувство и тя ще бъде характерно качество на хората от следващата шеста раса, които ще наследят земята. Интуицията се нарича още и гласът на Божественото в човека или гласът на душата. Необходимо е съзнателно да я развиваме.

ЖЕНАТА

Силата на любовта, която се излъчи от същината на Твореца, прие образ. Това не е днешната жена, която е израз на поляризирания живот на земята, а образът на субстанцията Любов, която първоначално е създала небесните селения. Животът се движи от най-висшите духовни минове към материалната вселена и взема най-разнообразни форми. Любовта, един от трите Божествени принципа, е влязла в образа на Девата, която е космичната

жена и изразява чистотата и светлината. В нея няма поляризация, защото тя съчетава двата принципа на Мъдростта и Любовта. Най-после стигаме до образа на земната жена, която е единият от двата полюса на живота — негативният, в който се проявява животът на положителния полюс. Така виждаме, че жената е носителка на живота и негова ваятелка. Но силата на първичните образи е в мъжа, който е положителният полюс и изразява принципа на мъдростта. Ум и сърце — това са други форми на мъжкия и женския принцип в поляризирания живот.

В мистичните глъбини на творението навлизаме в неизяснените понятия за смисъла и мисията на жената. Необятен е нейният свят, велики са възможностите ѝ! Както Любовта е силата, която дава форма и дреха на идеите, които носи Мъдростта, така и жената облича във форма идеята на зародиша. Женският принцип е облякъл природата в чудните ѝ дрехи; той е изявлението на скритата красота в недрата на творческия принцип.

Как чудно се изявява животът чрез жената! Тя е вестителката в храма на живота, тя е пазителката на свещения огън, който е символ на вечната любов в Творението. Каква чистота и живот носи тя на земята и с каква дълбока почит трябва да се отнасят към нея!

Жената, свързана така силно с живота, чува и разбира гласа на Твореца и го изявява на света. Тя е била непрестанен съветник на мъжа и това е нейното призвание — да облече в мисъл-форма смисъла на живота и да ги изяви на мъжа, който ги реализира със здравата си ръка.

Издигането на човечеството зависи от издигането на жената-дева, жената-майка, жената — духовен съветник на мъжа. В новата култура, която иде на Земята, на мъжа и на жената ще се гледа като на души — изявление на Бога. Тогава няма да бъдем ни мъж, ни жена. Новата култура ще бъде култура на Любовта, в която жената ще изпълни върховната си роля като неин изявител.

КРЪСТЪТ

Символът на Земята е кръст върху окръжност. Наистина кръстът е символ на физическия свят, в който силите на висшите светове кристализират в геометрични форми. Геометрията е езикът на природата и кръстът е една дълбока идея на Земята. В него се пресичат две сили — перпендикулярна и хоризонтална. Това са теченията в природата, като едното слиза от слънцето към центъра на земята и се връща обратно чрез кръговратно движение, а другото обикаля земната повърхност. Растенията са обърнати с главата към центъра на земята; човекът, с глава към центъра на слънцето; а животното е с хоризонтален гръбнак и черпи от околновръстното течение на земята. Растението черпи сили чрез корена си от течението, слизащо от слънцето към центъра на земята, а човек чрез главата си черпи енергия от слънцето, която слиза по вертикалния гръбначен стълб. Растението следователно е изобразено чрез долната част на кръста, човекът — чрез горната му част, а животното — чрез напречната му ос.

Но кръстът изобразява още и две сили, които са в противоречие на земята — божественото и човешкото начало. Човешкото винаги разпъва божественото, когато не е влязло в хармония с него. Така хората разпнаха Христос на кръста, те бяха в противоречие с Неговите идеи, не ги приеха.

Как ще разрешим този противоречив символ на Земята? Когато осите на кръста се превърнат в диаметри на окръжността, която се получава при завъртането му около двете напречни линии. Само кръговото движение разрешава кръста. Човекът, попаднал в противоречие, трябва да прави усилия да примири противоречието. В случая окръжността дава разрешение на кръста. А окръжността е символ на вечното, на безсмъртието. Ако земята е кръст, слънцето е окръжност. Най-разумното движение в природата е кръгообразното. Това е движението

на всички небесни тела. Това е линията с най-слабо съпротивление.

Когато човек се проявява на физическия свят, той среща съпротивление, защото съпротивлението е закон на материята. При съпротива той отстъпва, след което пак настъпва и това му движение към периферията и към центъра образува кривата на окръжността в дългия жизнен процес. Така че човек се движи по крива линия в проявите си.

Вертикалната ос на кръста може да се вземе и за символ на електричната енергия, която се проявява чрез ума, а хоризонталната — на магнетизма, който действа в чувствата и симпатичната нервна система. Когато умът и сърцето заработят паралелно и хармонично, човек излиза от областта на противоречията и влиза в живота на душата — става изразител на божествената си същност.

Умът и сърцето се срещат и примиряват само в душата.

ИЗХОДНИЯТ ПЪТ (УЧИТЕЛЯТ)

Хората трябва да предприемат едно велико сражение, една велика война! Кога? — Когато всички като безброй малки реки от разни посоки се слейат в едно голямо велико море или в една мощна пълноводна река, която, дето мине, всичко напоява в света. Това значи война.

Време е човек да влезе в третия принцип на живота, да мине от самосъзнанието в Божественото съзнание или в космическото съзнание. Това значи да се роди човек от вода и Дух. Космическото съзнание разрешава въпроса на безсмъртието.

Има нещо, което привлича хората към един общ център. Този център е космическото, Божественото съзнание, чиято дейност е непреривна.

Човек иска да устрои живота си вън от Бога. За разумните хора разрешението на всички въпроси седи в космическото съзнание. Всеки човек има допирни точки с космическото съзнание. Щом дойде в съприкосновение с тях, веднага у него се заражда един вътрешен подтик да се обърне към Бога. В него се заражда един велик импулс към самоотричане от всички материални блага и желание да служи от любов към Бога, да носи навсякъде радост и веселие.

Цялата съвременна бяла раса днес е в положението на блудния син. Християнството дойде в света, за да покаже пътя, по който бялата раса трябва да върви, да я научи на закона на жертвата, чрез който може да се върне към Бога.

Чрез страданията разумните същества от невидимия свят казват на хората: "Не е този пътът, по който трябва да вървите."

Според Божественото съзнание човек може да бъде чешма, от която постоянно да тече вода, обаче тя ще тече само тогава, когато е свързана с Великия извор на живота. Цената на човека се определя от великия живот, който протича през него.

Денем Бог твори, а нощем, когато спи, Той образува новите светове в себе си. В Бога има постоянен, вечен процес на творчество. Също така и ние трябва да създадем в себе си нов свят. Съвременните хора търсят своето спасение отвън.

Щом влезем в космическото съзнание, ние ще придобием качествата, необходими за бъдещото положение или за Синовете Божии, които ще могат да преодоляват всички мъчнотии. Можеш да имаш брат само в живота на космическото съзнание. Ако не живееш в космическото съзнание, няма да влезеш в Царството Божие. Този е изходният път в живота.

ГАМАТА

Музикалната гама е символ на гамите в природата. Човешкият слух долавя много малка част от звуците в природата, а гласът ни обхваща едва две гами, в редки случаи три, а много рядко четири гами. Обаче в природата има над 25 хиляди гами, за които нямаме и представа.

Всичко в живота е музика и отговаря на известен тон в познатата ни гама. Има механични, органични и психични тонове, както и подобни видове музика. Човек едва е изучил механичната музика, а органичната познава чрез човешкия ларинкс. Психичната музика е за далечното бъдеще. В механичната музика тоновете произвеждат слаби органични и душевни промени. Тепърва ще се изучава силата на тоновете и музиката ще изпълни висшата си цел, за която е дадена на човечеството. Нейното призвание е да превъзпитава хората в бъдеще. Тя ще лекува, като усилва вибрациите на човека и го издига духовно.

В органичния свят различните състояния на покой и движение съответстват на известни тонове. В тона *до* звучат всички непоникнали семена, всяка потенциална енергия, която чака с напрежение своето проявление и развитие. Насъбралата се вода в един извор, готова да тръгне, се намира в тона *до*. В тона *ре* е излизането от състоянието на покой, семето покълва и процесът започва; потокът тръгва по своя път. *Ми* е разклонението на поникналия зародиш, разширение и движение в няколко посоки. *Фа* е процес на уплътняване, процес на събиране и натрупване на едно място, надебеляването на дървото и пъпката, преди да се разпука. Той е материален тон. Земята звучи във *фа*. *А сол* е цъфтежът. Той е слънчевият тон. Всички разцъфнали цветя са в тона *сол*. *Сол* е творческият израз на нещата. *Ла* е връзването и зреенето на плода, разумен акт и процес, а в *си* е целият процес, събран в семето за ново проявление. *Си* е преходът от смъртното към безсмъртието.

Тонове съответстват на цветовете. Така червеният цвят от спектъра съответства на тона *до* и т.н. Състоянията, през които минава човек, могат да се изразят както музикално, така и колоритно. Състоянието на вътрешно напрежение, преди да се започне някое действие, съответства на тона *до*. Тонът към светлината е *ре*, а запознаването със светлината е *ми*. Вземането от светлината е *фа*, а излагането на това, което си обработил, е *сол*.

Основният акорд *до-ми-сол* е троякият човек — тяло, сърце и ум, или физическото, астралното и умственото тяло на човека.

Основният тон ражда всичко. Може да се каже, че всички тонове произлизат от основния тон *до*. Любовта е основен тон на физическия свят; справедливостта е основен тон на духовния свят, а разумността е основният тон на умствения свят.

Правилното мислене е музика. Когато човек мисли, той разлага светлината на много цветове. Цветът, баграта е знак на мисъл. Тонове без мисъл са безцветни.

Всичко в природата издава музика — горите, водите, цветята, планетите. Известна е идеята за химна на мирозданието.

Животът е най-великата музика. Основният тон на живота е любовта — *сол*.

НЕПОЗНАТИЯТ

Колко често си помисляш: "Сред този безкраен свят не съм ли малка пращинка, незабелязана от никого", но въпреки че си помисляш това, съзнаваш, че нещо те гледа и следи твоя път на земята. И когато разговаряш със себе си, не си сам, а разговаряш с този "някой" в теб, който винаги вярно ти отговаря. И когато плачеш, сам усещаш, че невидим зрител следи твоите сълзи и те утешава, защото

плачът ти спира и ти става леко на душата. А когато сгрешиш в пътя си, нещо те притиска и души, нещо хлопа на затворените порти на съзнанието ти, някой знае твоята грешка. И ти в себе си пред него правиш тайната си изповед.

А когато в полусън отлиташ някъде, пак се събуждаш, защото нещо в теб бди и винаги е будно. И този непознат, този, който винаги те гледа и те придружава, този вечно буден непознат разкрива бавно своето присъствие в теб, и ти закопняваш да зърнеш лицето му.

Този, който те познава, очаква деня да го познаеш и ти да споделиш всичко, което те тревожи и вдъхновява, с него. Само той може да те разбере.

Не си никога сам в живота. Единствено Непознатият, който те е създал и те придружава, е сам дотогава, докогато го познаеш и отнемеш самотата му в теб.

ПРИРОДА

Природата е разумна майка, която възраства и възпитава безбройните си деца. Тя е велик педагог. Познавайки естеството на детето си — човек, тя го възпитава по чудни начини. Чрез всичките си царства тя му предава най-разумни уроци. Ето, минералното царство го учи на твърдост, устойчивост и търпение. И камъните са съзнания, които стоят затворени в най-гъстата материя и търпеливо очакват освобождението си, за да влязат в растителното царство. Растенията учат човека на красота в проявите и стремеж към слънцето; на точност и едновременно в действията си, да се вглъбява в себе си при лошите външни условия, а да се проявява при благоприятните такива. Те го учат на сложните биохимични процеси, които той трябва да извърши в психическия си живот. Човек минава през ония процеси, през които минава растението от семката до плода.

Животинският свят, който съдържа големи количества магнетична енергия, от която човек черпи, му предава някои от най-важните уроци в живота. Животните са служебните духове в природата. Те служат с велико търпение на човека. Те жертват всичко, което имат, за нас, а ние само трябва да се научим като техни разумни братя да не жертваме ценния им живот за прехраната си, което е престъпление, а да се учим на добродетели от тях.

Колко чудни са растенията и животните, а колко малко ги познаваме: Ние ги третираме като несъзнателни същества и вършим какви ли не произволи и насилия над тях, а те мълчат и търпят; но природата записва в живата си книга всичко, което човек като съзнателно същество върши спрямо по-малките си братя и го държи отговорен, иска му сметка за всичко. Ето един случай, където жестокостта на човека бе наказана. Един младеж отрязал езичетата на пет лястовички, обаче му се родили пет глухонеми деца.

Животът е снимка на делата ни, от които понякога ние се ужасяваме. Но щом ни се поднасят те са наши и трябва да преживеем това, което сами сме създали, за да научим урока да не правим на другите това, което не искаме и те да правят на нас.

Разумната ни майка е скрила на високи места ценностите си, та само порасналият човек да може да се добере до тях след големи усилия. Вътрешните стаи на природата са складове на чудни енергии, до които всеки, който се домогне, сам проверява това. Там е скрита силата, която мощно те поема по спираловидния възходящ път и ти възлизаш от свят в свят на все по-богат и по-красив и съвършен живот.

РАСТЕЖ

Растежът, развитието е основен закон в природата. Всеки зародиш чака момента за своето развитие. Във всеки зародиш е скрита силата, необходима за развитието му, когато попадне при благоприятни и подходящи условия.

Човекът, който е микрокосмосът, съдържа зародиши, които още не са намерили подходящи условия за своето развитие. Много малка част от неговите възможности е проявена досега. Това се дължи на дълбоки причини, които тепърва ще разберам.

Природата не отглежда децата си в инкубатори, а ги поставя при условия на борба за преживяването си. Устояват най-здравите, най-издръжливите.

Редом с физиологичното развитие върви духовното развитие на човека, защото той е същество със самосъзнание, което е проява на душевните му способности, които го отличават от другите същества на земята. Духовното развитие подразбира съзнателна дейност в областта на дарбите и добродетелите, които човек носи. Ако спрем да работим и създаваме условия за духовното си развитие, ние оставаме на едно ниско ниво в еволюцията си и постепенно слизаем, защото в природата няма статични положения. Ти или възлизаш, или слизаш. Това са течения в човешкия живот, с които ти се сливаш. Ако се определиш към положителните, градивните сили в живота, ти получаващ съдействието на разумните сили в природата, които създават възходящото течение, и обратно.

Растежът е процес на градивните сили, които имат превес над разрушителните сили с ограничена дейност.

Човек носи в себе си зародиши на доброто и злото. Спре ли да работи със силите на доброто и да развива добродетелите си, зародишите на злото израстват като бурени в него и той попада изцяло под тяхна власт. Историята неведнъж ни е показвала демони на злото в

лицето на царе и управници — тирани. А и в ежедневиия ни живот ние постоянно се срещаме с необузданите прояви на злото, което израства в несъзнателните хора до големи размери.

Законът на развитието изисква от човека ежедневна съзнателна работа над себе си — плевене на отрицателните издънки и грижи и усилия над дарбите и добродетелите, вложени в нас, за да изпълним призванието си на истински човеци.

СЪРДЕЧЕН ЗОВ

Така прошепна едно смирено сърце: "Ето, Господи, заставам пред Теб, готов да разбера и изпълня благата Ти воля."

Изгрей като мощно слънце в мен и премахни всички сенки в живота ми, та да предам Твоето благословение на всичко, което срещна днес в пътя си.

Направи ме, Господи, последен, за да изпитам радостта от това, че съм дал път на всички мои братя да преминат напред, за да бъде поне малко като Теб, Който си скрит зад цялото Си творение и му се радваш, когато се проявява, без явно да му показваш, че си Ти, от Когото произтича всяко благо, всяка доброта и всяка разумност в живота.

Велик си ти, Господи!

Велики са Твоите дела!

Велико е Името Ти над всичко!

ОТГОВОР

Попитах в душата си Господа в тихия среднощен час:
"Господи, кажи ми нещо, което да предам на моите братя!"

А Той ми отговори:

"Чакай и мълчи;

с търпение понасяй всичко;

моят Дух ще победи!

Крайт на мрака в този измъчен свят е наближил,

ще изгрея като зората,

ще проговоря в сърцата,

слушайте ме, Аз говоря

на душите ви весден, но моят глас е заглушен

от земните ви грижи.

Слушайте ме, чеда мои,

не съм ви оставил, с вас съм бил, съм, и ще бъда;

не ви съдя, а ви жаля,

че излишно страдате за работи ненужни, несъществени;

да страдате за правдата, за истината и доброто,

това са то страдания на място,

които ви повдигат, в тях ще намерите истинския живот.

А вие страдате, че вашите човешки желания и нужди

не са изпълнени, като децата питате:

Опече ли се хлябът, мамо?

Почакайте, ще го опитате —

за вас се той пече. Ще ви нахрани.

Не страдай, че земята ти отнема

богатство, дом и чест, тялото ти, кажи:

Да бъде волята ти, Господи!

И благодари; всичко, което е засенчвало

лицето Ми, сега ще ви отнемат.

Бъдете будни, бдете!"

ЖИВИЯТ КЛЮЧ

Живият ключ ни отваря вратата към висшето познание на живота. В музиката музикантът настройва инструмента си по даден ключ. В нея си служим с два ключа — виолинов и басов.

НАПЪТСТВИЕ

Не вярвай в силата на безсилния; не уповавай на превиващата се тръст; не стъпвай на мост от паяжина; не се движи върху лед; ходи по цветната пътека на планините, не губи върха от погледа си, все ще го стигнеш някога.

Превеждай вътрешния свят във външни образи, а външния — във вътрешен смисъл.

ПРИЛОЖЕНИЕТО

Приложението може да се сравни с узрелите плодове на едно дърво. Какво се ползва дървото, ако само цъфти, а не връзва? То става ненужно за себе си и за хората.

Приложение се иска на всичко онова, което знаем, че е за нашето и общо добро. Ние отминаваме малките неща често пъти в очакване да извършим някой голям подвиг в живота, някое голямо добро. Но пътят на постижението е постлан с малки камъчета. Малките ежедневни добри мисли, чувства и постъпки изграждат голямото добро в нас. Всеки ден да извършиш най-малкото добро — да полееш едно цвете, да пратиш някому една насърчителна мисъл, да нахраниш една птица — е най-сигурният път към пълното приложение на истината, което е главната задача в живота ни. Водата на големия извор е събрана от безброй малки капки, които са се втекли в едно. Изправянето на малките погрешки е един сигурен път към съвършенството.

Липсата на приложение на това, което знаем, показва незавършеност в нашата вътрешна организация. Ние разполагаме с необходимите сили и възможности, без да ги използваме. А това, което не се използва, загнива, ферментира, застоява и ни създава мъчнотии. Човек страда от преизобилие често пъти, което носи като тежък товар. Задържането на благата е порок, то води към себелюбие и корист. Въздухът, който поемаме, излиза от дробовете ни. Организмът ни не задържа нещата, а постоянно се проветрява, като изхвърля старото и приема чистото и новото. Такова проветряване е нужно и в психичния ни живот, а приложението е процес на проветряване, на разтоварване, на освобождение. То има отношение към волята ни, която трябва да заработи хармонично, ритмично и в пълно съгласие с волята на Разумната природа, в която всички процеси се извършват правилно, ритмично и красиво.

Новото учение е в приложение на любовта. Изпълнението на волята Божия е приложението на любовта.

Прилагай ежедневно доброто, разумното и красивото в живота си, за да се развиваш правилно и растеш според плана на великия живот.

БЛАГОДАРНОСТТА

Благодарността е музикален отзвук на доброто, любящо сърце. Тя е сияние на ума ни, ухане на сърцето ни и песен на устните ни. Няма по-красива проява в човешката обхода от благодарността! Да съзнаеш доброто, което ти се прави, да намери то отзвук в теб е да си благодарен. Цялата природа непрестанно работи за нашето добро — светлината, която приемаме с очите си, въздухът, който дишаме, хлябът и водата, които поддържат живота ни, са неоценими блага за нас, но ние ги приемаме почти несъзнателно, механично и забравяме, че дължим поне една благодарност

на природата за тях. Цялата ни просвета е сбор от огромните човешки усилия през вековете на онези хора, които са работили и работят за доброто на човечеството. Най-после животът, който ни е даден, като благодат от Бога, е това, за което трябва най-много да благодарим.

Бог не се нуждае от нашите хвалебствия. Неговото величие не се увеличава от тях, но ние се приближаваме до него чрез тях. Ние с нищо не можем да Му се отплатим за всичко, с което ни дарява, освен с благодарността си. И нашата благодарност отлита като ухане към Бога. Тя е като топъл поглед в очите ни, като нежна усмивка на лицето ни.

С какво се отличава човекът от животното, ако приема хляба без благодарност, без да отправи една добра мисъл към Дарителя на всяко благо? Благодарността е израз на нашата човещина, на нашето благородство.

Колко е по-красив животът ни с нея!

ВЪТРЕШНИЯТ СВЯТ

Като орел, вързан за земята, духът ни удря криле и прави огромни усилия, докато се освободи от ограниченията на материята. В материята е най-малкото проявление на живота. И така ние отвъръщаме често поглед от външните форми и условия и започваме да търсим свободата и широките възможности вътре в себе си. Там се крие изходният път от задънената улица на физическия ни живот.

Вътрешният свят е съдържанието и смисъла на земния човек. Той е великата алхимическа лаборатория, в която човекът е призван да изработи съвършенството и безсмъртието си. С велико търпение човек учи уроците на живота чрез опита на земните си съществувания, като най-напред събира фактите, подобно на някой ученик, след което започва да търси причинността на явленията, от чиято закономерност извлича законите на живота. Чрез законите той се

добира до основните принципи, от които произтича животът.

Ако разгледаме фактите, законите и принципите от гледището на количествената мярка, виждаме, че първите са най-многобройни, които, групирани и систематизирани, се свеждат до по-малък брой закони, а най-малко са принципните. Те се свеждат до числото три. Фактите са физическият свят, законите — духовният, а принципите — божественият. И в нашия вътрешен живот ние се движим от множеството към единството, от анализа към синтеза.

Велика е науката на живота. Ние едва сега започваме системно и съзнателно да я изучаваме в новата школа на божествения живот. Официалната наука постепенно се сблъсква с необясними явления, които не се поддават на изследване с известните нам средства и методи. Необяснен е вътрешният свят от никоя наука досега. Той е областта на душата и духа ни, които тепърва ще се изучават. Това е божественият живот в нас.

По пътя на интуицията и вътрешните откровения ние постепенно започваме да разбираме този велик свят. И както тялото ни не може да функционира без плът и кръв, така и божественият живот не трябва да е само настроения и догадки, а да остане плът и кръв в нас, живот и сила, непрекъснат процес на вдъхновение. Науката за този божествен живот е новото в света.

Под ръководството на Великите Учители и напътствията, които Духът ни дава, можем да изследваме този чуден, богат мир и да заживеем по-пълно и смислено, отколкото сме живели до днес. Защото в колкото по-високи светове навлиза съзнанието ни, толкова по-светли и широки хоризонти се разкриват пред нас.

Необятни са възможностите на духовния живот, към който съзнателно или несъзнателно всички се стремим. Красив е животът на душата, която е излязла от недрата на Твореца.

СТРЕМЕЖЪТ

Ти достигаш дотам, докъдето стига твоя стремеж. Стремежът е израз на огнения копнеж по нещо, което е необходимост за живота ти. В стремежа се крие скритата динамика на индивида, затова стремежът носи белега на безсмъртието. Отнемете стремежа на човека към някоя висша цел и какво ще остане от него — живи мощи. Затова небето не ни мери по постиженията, които сме направили на земята, а по стремежа ни. Това, за което е нужно време на Земята, е вече реализирано в по-горните светове. Огненият ти стремеж към истината ти е сложил вече печата пред висшите същества като Син на Истината.

От силата на стремежа ти зависи по-ранното или по-късното негово реализиране. Интензивността съкращава времето. Ако гориш с бял пламък и вложиш всичките си сили за постигането на някой висок идеал, ти ще го постигнеш много по-бързо, отколкото ако мъждееш с червеникавия пламък на догарящ огън.

Стремежът е подобие на интензивната мисъл, с която Творецът държи творението в съзнанието си. Ако само за миг Творецът би заспал и изпуснал вселената от съзнанието си, всичко би изчезнало или би се разпаднало в първичен хаос, в небитие. Така и човекът, който се стреми към нещо, не трябва да се разсейва, а е нужна пълната му концентрация в целта, за да я реализира.

Всичко може да допуснеш да угасне или да отпадне в теб, но стремежът ти към Великото Начало не трябва да отпада никога! Той трябва да гори и се усилва с всеки изминат ден, като стане смисъл на живота ти, защото той ще те отведе към целта със сигурността, с която слънцето всяка сутрин изгрива от изток и крепи земята.

ОСМИСЛЯНЕ

Еволюцията на формите е бавен процес, тъй като формите се променят под действието на тяхното съдържание. Да измениш формата на ръката си например, да разшириш дланта си или удължиш пръстите си е процес за стотици години, на няколко прераждания. Всяка форма ни разкрива съдържанието си, тъй като линиите на природата не са произволни и безсмислени, а строго закономерни. Закръгленият камък говори за дейността на водата, изобщо кръглата линия е изработена и красива линия в природата.

Обновлението се извършва в съдържанието на формите. Психичният живот на човека има също така свои форми, които се изявяват чрез физиката и проявите му. Мислите имат форма и тегло, всичко в живота взима форма. До днес човек е извършвал много действия механично, без участие на съзнанието му в тях. Ставаш, измиваш се, вчесваш се, закусваш и тръгваш на работа. Ето един низ от действия, които се извършват почти без участие на съзнанието, като през време на извършването им умът е зает често пъти със съвсем други мисли. Но в съзнателния живот, за да се пробуди съзнанието на човека, необходимо е всички процеси и действия да се извършват съзнателно, като се вложи ново съдържание в тях. Този е пътът към осмислянето на нещата, осмислянето на живота.

Като се събудиш, стани, помоли се на Бога и помисли няколко минути за Него като вечна любов, вечна мъдрост и вечна истина, че Той е благ, не отмъщава, не се гневи и не прави погрешки. Каквито погрешки виждаш в света, са човешки. Всичко, което Бог е създал, е добро. Тази мисъл ще ти помогне да се свържеш правилно с Бога. А само когато си свързан с Бога, ти можеш да владееш силите на ума и сърцето си. Тогава Неговите енергии протичат към теб.

Всичко, което правиш, прави с мисълта за Него. Осмисли всички свои действия, като ги извършваш в името на Великото Добро. До днес Бог е живял за нас и в нас, а от днес ние да заживеем за Него и в Него. Тази идея ще изпълни с ново съдържание всичко в живота ти. Не се ли старае влюбеният младеж да прави от сутрин до вечер това, което ще зарадва възлюбената му? Той е внимателен, нежен, послушен към нея. Това прави Любовта с нас. Любовта ни към Бога ще ни направи нови хора, хора с дълбок психичен живот, с богати сърца и умове. Тя ще осмисли живота ни.

Новият човек ще има "сърце чисто като кристал, ум светъл като слънцето, душа обширна като вселената и дух мощен като Бога и едно с Бога", но към него се отива по пътя на самовъзпитанието чрез осмислянето на всичко в живота.

Днес се внася ново съдържание във формите и в тази насока ни предстои голяма работа.

РАЖДАНЕ И САМОРАЖДАНЕ (НОВОРАЖДАНЕ)

За да се роди нещо, то трябва да е завършен плод, който носи цялото наследство на предишните поколения. След раждането, когато човешкото сърце и ум са изпълнени с несвършени чувства и неопределени мисли на съмнения, суеверия, страхове и въобще целия човешки реквизит на много предишни поколения, човек идва до един момент, когато започва да си дава отчет за състоянието, в което се намира. Това е момент на пробуждане на съзнанието му като отделен индивид. Той започва да осъзнава своето несвършенство и закопнява за един по-висш живот, за какъвто историята ни е дала много чудни образци. Новият човек се зачева в неговото съзнание и той вече тръгва към

крайната цел — самораждането. "Човек трябва да се роди изново от вода и дух", казва Христос. Символичният Му език е труден за разбиране за много хора. Водата е символ на чистия Божествен живот, който изхожда от Божествената Любов, тъй като животът е плод на Любовта, а Духът — онази неугасваща вечна Светлина, която е същност на самия Бог. Бог е Любов, Светлина и Сила. Ето какво трябва да стане със смъртния земен човек — трябва да се самороди в Любов, в сърце. Светлина в ума и Сила в тялото, волята и духа си, за да може да изпълнява Божията Воля, което е неговото призвание и задача на земята. Сърце, пълно с Любов към Отца и всичко създадено от Него. Ум, светъл с присъствието на Божията същност, което означава Божествена мъдрост и неумолима диамантена воля за изпълнение призиванието си като Син Божий. Така е бил създаден първоначално човекът по образ и подобие Божие, но с времето той се е отклонил от този свещен образ, прекъснал е връзката си със своя Създател и заживял един неестествен живот на сирачество, на лишения и страдания. Чрез Словото Божие, дадено ни от Великия Учител този век, ние получихме пълното знание за живота си и то служи като камертон на Истината, за да знаем как да изправим дисонансите си. Хармонията на музиката най-добре ще ни помогне. Затова Учителят непрестанно ни учеше и занимаваше с музиката. Той създаде много песни, които постоянно пеехме, и хармоничните, утринни упражнения, наречени Паневритмия, които се играят по оркестрова музика, която Той сам създаде. Той каза: "Този път Бог ще предаде новия живот на хората чрез слуха им, затова всички трябва да станете музикални". Словото на Учителя изпълни цялото пространство, както Той каза, и сега хората постепенно ще възприемат идеите, които е свалил от Бога за бъдещата култура на човечеството, която ще се основава на "Любов към Бога, обич към ближния и почит към себе си".

ИНВОЛЮЦИЯ И ЕВОЛЮЦИЯ

През вековете човек постепенно е навлизал в гъстата материя или инволюирал. С навлизането в тази материя съзнанието му се е отдалечавало от висшите мирове, в които е живял преди слизането си. В човека неусетно се е изтривал споменът за онзи свят живот, който е водил някога във висшите светове на Бога. Постепенно той е повярвал, че физическият свят е единственият реален свят, защото е живеел вече в него с тялото си. За рибата водата е била единственият реален свят, но онези риби, които станаха птици, забравиха водата и приеха въздуха за единствено реален свят.

Земята днес излиза от тринадесетата сфера и приключва един период, наречен от индусите калиюга — черен период, когато черната ложа е владеела света. Навлизайки в новата сфера, Земята попада под други влияния, други сили започват да действат върху нея. От 1914 година започва новата епоха на Водолея, в която ще се изгради една съвсем нова култура на Земята. Животът ще излезе от водата — епохата на Риби, воден знак, и ще се вдигне във въздуха, в буквален и фигуративен смисъл. Материята постепенно се разрежда и интересите на човека приемат все по-космичен характер. Границите на света се разбиват, въздушното пространство се прекосява, светът бързо навлиза в нов живот. След достигане до крайната точка в пътя на своята инволюция, човечеството започва своята еволюция — от материята, и възвръщане към духовните забравени светове. Водолей, който е въздушен знак, събужда умствените и духовните интереси в хората и ги отправя към нови открития в науката и развитието на живота. Постепенно човек ще си припомни забравените знания, ще се пробуди от дългия си сън и ще заживее едновременно във физическия и духовния свят.

В идващата епоха на Духа ще реализираме словата "Дух Господен е на мен, защото ме е помазал да благовестувам на сиромасите, да лекувам съкрушените, да проповядвам за спасение на пленниците, да възвърна зрението на слепите и да освободя наранените". (Ев. Лука 4:18)

Напредналите висши същества инволюират, слизат все по-ниско при нас, докато достигнат една точка, в която инволюцията им спира. Тогава те тръгват по еволюционния път на човешките души. Те помагат на хората, но и хората им помагат, като им показват обратния път нагоре след слизането им в материята.

Еволюцията стана необходимост, когато човешката душа се обви с гъста материя и умът се индивидуализира. По пътя на еволюцията човечеството постепенно ще се върне в божествения свят, откъдето някога е излязло.

СВЕТЛИНА И СЕНКИ

Животът на земята е светлина със сенки. Сенките винаги стоят зад предметите и не са реални. Те само ни помагат да проумяваме светлината в света, защото служат за контраст. Какви картини може да рисува художникът, без да има сенки в тях? Няма картини без сенки; няма красота без грозота; няма светлина без тъмнина на земята. Защото този е светът на контрастите. Земята е велика школа на познаване чрез опит дървото на доброто и злото. Така е било до днес. Но иде време, когато порасналият човек ще се научи да разпознава кое е реалното и кое нереалното в живота и ще заживее само в доброто и светлината. Той вече няма да взема сенките за реалност, а реалностите за сенки. Това е великият урок, който присъствието на злото на земята е научило човека. И тогава доброто ще бъде господар, а злото — слуга.

УЧЕНИК

През вековете човек е заемал всевъзможни постове и много книги са изпълнени с търсения и догадки за неговото призвание и служба на земята. Но ето едно определение, което се дава на човека днес и което е колкото скромно, толкова и велико.

Човек е дошъл на Земята да се учи. Той е призван да бъде ученик. Ученик на какво — на великия живот, в който е съпричастник. На Земята има много училища и школи за хората, но една нова школа се отваря днес за порасналия съзнателен човек, където той трябва да започне да учи великите закони, които управляват живота както на природата, така и неговия собствен живот.

Човек е призван да стане господар на себе си, на съдбата си. Как ще владее той природата, ако не познава собствената си природа. Цялата природа е човекът, разложен на своите части. Всички предмети и явления в природата изразяват частите и функциите на човешкото тяло, на човешкия ум, сърце, воля, душа и дух.

Да си ученик на живота е привилегия, която днес се дава на човека и който пост той трябва достойно да заеме.

Да си ученик подразбира да имаш Учител. Учителят сам намира учениците си, а те познават Неговия глас и отиват при Него.

В тази школа на живота човек ще се научи как да излезе от сферата на личния живот и да заживее за Цялото, или да влезе в космичното съзнание. Животът на ученика е низ от сложни задачи, които той трябва да разреши правилно. Всяка трудност в живота, всяко противоречие със сили, с които той трябва да знае как да се справя, а не да се блъска в тях като залутан в тъмна гора без изход, без светлина. Той поставя в действие вътрешната светлина, която го направлява вече, защото той заработва съзнателно с нея. Всичко, което е било в спящо състояние в него, започва да

се събужда и ученикът постепенно навлиза в един нов свят, много по-обширен и с много по-големи възможности за постижение. Той заработва над себе си със съзнанието на ваятел и художник, за да изработи духовното си тяло, с което ще влезе във връзка със съзнания от по-висшите светове. Той работи за съвършенството си, като прави съзнателна връзка с Великото Начало в себе си, което се проектира във всичките му мисли, чувства и постъпки.

Ученикът е кандидат за вечния живот, чрез който ще влезе в Царството Божие, затова знание и мъдрост му трябват.

Познаването на Бога и Христа е условие за придобиване на вечния живот.

МИР

Светли и лъчисти, понесли лекия пролетен дъх на небесния си свят, те слизат при нас да ни поемат по дългия ни труден път. Те изплитат лъчиста мрежа от безсмъртните си мисли, с която обгръщат Земята, за да я извисят до онези минове, където няма смут и сътресения, насилия и тягости. Минове на мир и хармония, където земният шум ще ни се стори кошунство, където ще се движим тихо, на пръсти, да не нарушим мира, който ни е обвил като светъл воал, изплетен от всички багри на небесната дъга. Да, там ще шепнем, ще говорим с притаен глас, да не нарушим хармонията, която ни прониква като неизразим възторг и екстаз на душите ни.

Да, те ни носят топлия повей от Царството на Любовта, който ще стопи мраза в сърцата ни завинаги. Ние скоро ще забравим онзи мрачен свят, от който те са ни извели със здравите нишки на любовта си.

Те слизат тихо при нас, но ние ги чувстваме, а будните ни закопнели души ги виждат и общуват с тях.

Те слизат да закотвят Земята в своето тихо пристанище.

ЗВЕЗДИТЕ

Като гледаш безбройните звезди, се питаш:

— А за какво съм аз?

— Да светиш, защото си светлина. Звездите светят. И чрез светлината си да станеш едно с онова семейство, в което всеки живее за другите, а те всички — за него. По твоя лъч ще минеш към звездите, за да ги познаеш и станеш едно с тях. Те светят за теб!

Звезден прах си ти, събран тук, на Земята. И когато чуеш в сърцето си химна на звездите, ще запееш с тях и ще забравиш себе си, защото ще се слееш с Онзи, Който пее чрез тях вечната си песен и чийто пулс трепти и в твоето сърце, и ще видиш колко безкраен е светът, който е бил спотаен в душата ти.

Звезден прах си ти! Свети!

ЕЖЕДНЕВИЕТО

Колко отегчително звучи тази дума за мнозина! Обикновеното, вечно повтарящо се прозаично изпълнение на ред задължения във всички области на живота, ето какво се разбира под ежедневието, умора от отегчителни действия, низ от еднакви по съдържание дни... Замисли се над това понятие и то затрептява в някаква нова светлина. Сивият цвят изчезва, оцветява се екранът на живота с безброй багри. Отпърво те само проблясват в безпорядък и изчезват, сякаш някой се опитва да прожектира недобре обработена цветна филмова лента. Но постепенно цветовете започват да стават по-ясни, да придобиват някакви форми и ето че започва чуден цветен филм!

Красотата на ежедневието! Тема, достойна за перото и на най-добрия писател. Тема, достойна и за най-гениалния художник. Как и най-обикновените действия в някой филм стават значителни и интересни, когато прозвучи красива музика, и как най-обикновеният пейзаж придобива смисъл и се обвива в някакъв ореол на вдъхновение и възторг, когато е наблюдаван от превозно средство, където внезапно прозвучават чудни звуци — симфония, цигулков концерт, голям певец — всичко се променя и пътят ти става удоволствие.

Тръгвам към класната стая. С влизането се вдъхновявам от хубавите, усмихнати лица на учениците и работата става празник, не тежи времето, а всички заживяваме с нещо интересно, вдъхновяващо.

Тук липсва музиката, за която споменах по-горе, но всичко е озарено от друга, по-могъща музика — вдъхновението. Сивотата изчезва пред чудните багри на повишеното настроение, на интереса към новото разкритие на една страница от живота пред жадните погледи на децата.

Какво нещо е вдъхновението? Повишено настроение, повишени трептения. Музикалният тон е звук с повишени трептения в сравнение със звука-шум.

Светлината има едно от най-бързите трептения, ето защо художниците са рисували светите със светъл ореол около главата. Това са бели хора с възвишени мисли, мисли с високи трептения, равни на светлината. А мисълта има най-мощни трептения, далеч превишаващи тези на светлината. Вдъхновението, възторгът, творческият процес са все състояния на повишени трептения, своего рода музика. Ежедневието става празник, когато излезе от сивотата, в която го обкръжаваме, и се изпълни с багри и звуци, с ореола на вдъхновението.

Всеки мисли, че за да си вдъхновен, са нужни специални външни условия и стимули. Кое отделя човека от

животното — съзнанието, мисълта. Нужно е ново съзнание, нова мисъл за живота, които ще извадят човека от сивото ежедневие, в което е изпаднал. Човек е пълен господар на своето съзнание и на своята мисъл. Никой не може да прекрачи прага им, ако сам човек не допусне това.

Ставаш сутрин. Денят надзърта през прозореца ти. Бодър, здрав, силен се чувстваш. Какво неосценимо и неосъзнато богатство е това състояние. Ти дори и не помисляш за това, а свъсваш вежди пред предстоящите ти ежедневни задачи. Кой е виновен за свъсените ти вежди и за недоволството ти? Само когато легнеш на смъртния одър, жестоко притиснат от неизлечима болест, съзнаваш какво благо е здравето и способността ти да работиш. Запей песен като Левски, който винаги е пеел след събуждане от сън. Зарадвай се, че си прав на краката си, а не в хоризонтално положение. От какво си недоволен? Че отиваш на работа? Та това е най-голямото благо за човека след здравето. Стани неуязвим бункер на оптимизъм и благоразположение при всички случаи. Заразявай всички с оптимизма, с радостта си, че си човек, човек здрав, способен, творец на блага, който тика общия прогрес все напред и напред.

Облечи ежедневието в красивата багреница на вдъхновената си мисъл, на светлото си настроение, на благоразположението си към всеки и към всичко на твоя път.

Ежедневието очаква ти да нарисуваш ореола му.

„Дайте ми религия за ежедневието“ — извика един изтъкнат наш педагог при снощната ни среща. Замислих се. Прав е той. Той е уморен от сивотата, в която се потапя ден след ден, но ще му препоръчам сам да си създаде такава религия, защото който и да я създаде, няма да го ползва. Човек сам трябва да изкове религията си от всичко най-добро, което е вложено в него, и да я живее.

САМОВЪЗПИТАНИЕТО

Още не е добре разбрана целта на нашето възпитание. Много работа се иска. Българинът по природа не се поддава на дресировка. А дресировка не ни е нужна. Нужно ни е съзнателно възпитание.

Самообслужване стана популярна дума у нас. Нрави ми се и така съм свикнала с този процес, че в летовището в Несебър, където младежи ни прислужваха в трапезарията, често си прибирах съдовете след ядене и ги понасях, за да ги върна отново на масата.

Бих желала да придобие същата популярност и думата *самовъзпитание*. Като дългогодишна учителка, наблюдавах каква сила има думата *само*, като *самодейност* например сред учениците, *самостоятелност* при обучението и пр. Но за съжаление думата *самовъзпитание* рядко се чува у нас. Какво е всъщност *самовъзпитанието*? Съзнателен контрол над всички прояви и уместни задръжки на индивида.

У нас не съществуват изсушени от времето традиции, като например у англичанина, който не смее дори да заговори на човек, с когото не е запознат, и всеки притежава значителна порция суха вежливост, но пък не бива да стигаме дотам, че да отричаме добрите традиции.

В трамвая е често явление да видиш стари хора правостоящи край много насядали младежи. А да ти се извини някой, че те е блъснал в главата, когато си седнал под апарата за самотаксуване? Забравен е общественият култ на уважение към възрастните, които в повечето случаи носят товара на младите семейства. Накъдето се обърнеш, в тролея, в магазина, на опашка или на улицата, все се сблъскваш с някой намръщен човек, който или те обслужва като автомат, или те отминава с блъскане, особено при качване в превозно средство, и ти разваля настроението. А

колко малко усилие коства вежливостта, внимателната обноска!

Имаше едно време милиционер на една важна пресечка, който бе артист в службата си. Удоволствие ти правеше да го наблюдаваш как ритмично и грациозно дава път на колите с израз на човек, който извършва най-важната работа в света. Вдъхновен беше този милиционер и е оставил незабравим спомен у всеки, който го е наблюдавал на скромния му пост. Спомням си една лекарка, която само като те погледне, ти вдъхваше сила и надежда. Всеотдайна бе тя в службата си, приемаше всеки, като че ли той представляваше най-важният човек в света.

Има хиляди примери на красиви, изработени хора, които ни служат за подтик в живота. Самовъзпитанието изниква от едно вътрешно, дълбоко желание и стремеж да бъдеш истински човек.

Наблюдавах веднъж на село един мастит петел, който се грижеше за няколко кокошки. Като му хвърлиш трохи, той не се спускаше да ги кълве, а повикваше на петльовия си език кокошките и кълвеше по някоя троха след тях. Кавалер беше този петел! Кой го беше научил на подобно поведение? Чувството му за достойнство беше силно. За него не важеше животинският лозунг — "правото на силния". Но този лозунг като че ли е взел преднина в нашето общество.

Да се обърнем назад и се вдъхновим от примера на хубавите българи, които служеха всеотдайно на народа си, без да очакват никаква лична награда.

Самовъзпитанието и само възпитанието ще оправи българския народ.

СИЛАТА

Една е силата, но тя има три проявления: механична, органична и психична. Механичните сили строят и рушат, органичните — градят и възрастват, а психичните — разширяват, одухотворяват. Някога Той каза на един: "Нито капка навън!" Значи — постави го в пътя на духовния възход, всички сили да се насочат навътре към душата, която иска да се прояви, но не ѝ дава условия. А той пожела външно замогване и слава — и си замина скоро.

Сега един сън: с локомотив изкачвам баир през джунгла с диви зверове и стигам върха. Локомотивът е механично издигане, чисто външна проява, която не засяга душата. Той бяга от лошите условия на живота по механичен път, първото стъпало на разрешаване на житейските задачи.

Органичната сила действа строително в цялата жива природа. Тя създава видовете и ги възраства. Тя е вътрешна сила — силата на живота, който се продължава чрез видовете и тяхното потомство. Но тя е израз на психичната сила, която я направлява. Силата е една, но в различни прояви. Идваме до психичната сила, която действа във всичко, но има главно отношение към човешкото съзнание. Тя действа като мисъл в човешкия мозък, като чувство в човешкото сърце и като проява в човешката воля. Тази дейност се ръководи от съзнанието, което непрестанно действа в човека и го води към съвършенство. То постоянно се разширява и приема все повече космична светлина, която се отразява на духовното развитие на човека. Човек с развито съзнание притежава мъдрост и любов и действията му са в хармония с космичните закони. Всяка земна опитност има за цел да разшири съзнанието и това е пътят на еволюцията. Първобитният човек със слабо развито съзнание е можел само да се ориентира на земята за поддържане на физическия си живот. Но през вековете виждаме как с разширяване на съзнанието се появи

съвсем нови прояви в човека, интересът му постоянно расте и го кара да изследва вселената. Той вече излиза от границите на Земята, а в духовно отношение започва да съзнава невидимите светове, които стоят над материята, и да прави връзка с тях. Сега започва истинската духовна еволюция на човека, защото умът му е добре развит, чувствата — богати и разнообразни, и волята — влязла в съзнателното му ръководство. Човек става едновременно и духовен космонавт, като се отправя със съзнанието си към висшите духовни светове да ги проучва и черпи знание от тях.

Днес започва великата епоха на завръщането на човека към истинската му родина — духовните полета, откъдето е слязъл в материята чрез дълъг път на инволюция. В цялата вселена става дълбока промяна, а и в нашата планета, на която материята се разрежда и ще претърпи коренни промени. Навлизаме в духовното зазоряване или запролетяване и певците вече пеят за идващата пролет. Нов свят се ражда, нови отношения между хора и народи, нови идеи обхващат всички зрели умове и като пророци тези хора описват Новото, което иде с бързи стъпки. Мир и братство ще се възцарят на Земята, след като изчезнат всички лъжливи ценности и традиции сред човечеството. Вибрациите на новата вълна са мощни и ще стоят всичко преходно, човешко, построено на нереална основа. Вместо скръб — радост ще изпълни всички сърца, и вместо насилие любовта ще управлява хората и ще ги научи как да живеят и каква култура да създадат. Ще напише Бог закона си в сърцата ни и ще поведе света към истински възход. Така ще бъде.

Механичният метод е отвън навътре, а психичният — отвътре навън.

СИМФОНИЯ

От малката точка на Земята, съзерцавайки света през прозореца на звуковете, той ми се стори една необхватна симфония, която всички природни елементи участват със своите специфични тоналности, звукове и багри се преплитат в непрестанно многообразие, което не се поддава на описание. И в тази симфония звучи хорът на човешките души, които бавно възхождат от тъмното си битие и просветват в простора. Космичната Девета симфония е светът днес, заключителна симфония на Вселенския Дух — диригент и създател, който преминава в други полета на битието и притегля тази малка земна вселена към Себе си. Да, Той зове, Той притегля, Той изтръгва звуци от безмълвието и вае велика симфония, в която всеки от нас става тон, жив тон; житнетрептящ в слънчевата аура на новия свят, който Той изгражда.

ПЛАСТИЧНОСТ

Добре ни е позната пластичността на човешкото тяло у спортистите и танцьорите, но едва ли си помисляме за други видове пластичност — в мисълта, в чувствата и в действията. Какво удоволствие изпитва зрителят, когато наблюдава изящните движения на някое балерина. Движенията ѝ сякаш пеят, музика се излъчва от тях. В леките грациозни движения виждаш полюшванията на цветята и дърветата от повей на вятъра, движенията на морските вълни, летенето на птиците, радостните изблици на свободния живот и гърчовете на скръбта и потиснатостта. Има последователност, ритъм и хармония във всичките движения, но човек се замисля и отнася тази външна пластичност към своя умствен мир. Там така ли текат мислите, има ли последователност, ритъм и хармония в

тях? Не протичат ли често пъти като необуздан поток, който се блъска в скалите при спускането си по планинския склон? Не приличат ли понякога на насъбрана вода пред запушен отвор, която започва да се движи във водовъртежи? Не може да намери изход и се вълнува. Така се задръстват и чувствата ни понякога и ни удавят във водовъртежа си. За умствената и душевна пластичност първо условие е разумността. А разумността е реална съобразителност с дадени явления и условия и даване правилна насока на изхода им. Но как ще вземе правилна насока един кораб в бурно море сред мъгли? Няма фар. Така човек в бурята и мъглите на мислите и чувствата си загубва всякаква правилна посока и разрешение на трудностите. Нужна е ръководна мисъл, нужен е фар в тъмната нощ. Нужна е една основна положителна идея, която да движи хода на мислите и потока на чувствата ни. Това е вътрешна организация. Чувства, лишени от директивите на разума, често пъти унищожават човека. Водовъртежите го удавят. Пластичност на мислите подразбира намиране на правилен изход от всички положения в живота. Мисловните стереотипи са пречка за пластичността. То е движение в една посока, неспособност за изменение на единствената посока, в която си свикнал да мислиш. Човек стои изправен, за разлика от животното, което има хоризонтален строеж, но мисълта на човека още не е свикнала да се движи по перпендикуляра. Мисълта му е праволинейна и се блъска в умствените препятствия на живота. Птиците са риби, които в стремежа си да напуснат водата са се опитвали да летят и хрилете им са станали криле, поели са посоката на перпендикуляра. А човешката мисъл тепърва ще се учи да лети и се движи по перпендикуляра. Противоречията в живота не се разрешават на физическото поле. За дървото има само една посока — правата линия, за животното е хоризонталната — плоскостта, а за човека — кубът, висо-

чината на мисълта. Висшата, принципна, висока мисъл е идеал на човека. Целият културен процес на живота е да ни научи да мислим правилно, истинно. Целият човешки език е стремеж към даване на точни понятия за нещата и явленията в живота. И когато хората постигнат точност, яснота и истинност в мисълта, ще започнат и да говорят истината. Сега речта е примесена с неясни, неточни понятия, често илюзорни и неверни. Или преувеличаваме, или намаляваме нещата, когато ги описваме. Права мисъл и честни, благородни чувства е нужно да завладеят човека и да се проявят в красиви постъпки. Човек тепърва има да се възпитава и облагородява. Още много бурени никнат в ума и сърцето му и постъпките му са груби, егоистични и неетични. Дълъг е пътът на самоусъвършенстването и той изисква висок идеал и силна воля, принципност, етичност и истинолюбивост при всички условия на живота.

Бъдещата култура ще изгражда от човека-птица, проумял законите на живота и заживял съобразно тези закони, разумният човек, литнал на крилата на своята мощна, космическа по своите размери мисъл, която реализира нещата. Тепърва и въздушното пространство ще стане среда за новата дейност на израсналия човек. Новата култура ще се вдигне във въздуха.

07.07.1983 г.

6,50 ч.

ПРЕХОДЪТ

Човекът днес се намира в най-трудното състояние на своята еволюция. А именно, той е увит в пашкула — тежък момент в съзнанието му, като че ли е в напълно тъмна стая, където нищо не се вижда, или в стая без врата. Стои той и мисли, и мисли и не намира изход от положението си.

Намира се в пълна безпътица. Като гъсеница му беше лесно да лази по зелените листа и да се храни с тях, да му бъдат дом и храна. Нямаше проблеми. Не го смущаваше положението му. А сега? Само задълбоченият мислител може да види и прецени новото си състояние. Той е нито гъсеница, нито пеперуда, а тогава? Уплашеният човек в новия си затвор търси виновника отвън и е готов да воюва с всеки за освобождението си. Но той не може да разбере, че няма никакви външни причини за неговото състояние, а над него работят великите неизменни вселенски закони. Изходът е в осъзнаването и приемането на положението, в което се намира. Още малко и той ще почувства силата на оформянето си в ново същество и ще излети от пашкула с крилата на пеперуда. Ще се роди в него новото съзнание за космичността му и необхватните възможности, които се разкриват пред духа му. Човекът ще се роди от дух и ще се намери в една нова среда, в една нова вселена, която не е съзнавал по-рано. Вече няма да пълзи, а ще лети. Бавно ще започне да осъзнава своите нови устои, като малко дете, което след като е лазило по земята, се изправя на краката си и прохожда. Ще се изправи човекът на моралния си гръбнак и заякналите си добродетели и ще тръгне по новия път. Тялото му ще е на земята, а главата му — на слънцето. Той ще просветне, ще стане светлина, ще пръска светлина по пътя си и ще върви в светлина. Противоречия няма да съществуват за него, защото той ще ги примирява в центъра на новото си слънчево съзнание. Ще започне да проумява великите закони, които управляват живота, и ще се координира с тях. Ще заработи, както работи разумната природа, животът му ще се превърне в радостна хармония и непрестанен вътрешен растеж. Ще се радва на новите свежи кълнове на дървото на живота си. И цветове ще разцъфват, и плодове ще връзват, както ароматно лимонено дърво. Расте, цъфти и зрее едновременно. И ще разкрие смисъла на живота си. А този нов свят е велик, красив и

смислен. Той е винаги нов, никога не остарява, защото нищо в него не се повтаря, вечно възходящо движение, нови импулси, нови вдъхновения, творчески сили и изявления.

Колко по-весело е да си лека литнала пеперуда в пролетната градина на безсмъртния живот! Това е новият човек, роденият от Дух човек. Дете на Духа. Преди 2000 години Духът влезе в учениците на Христа, а днес ги ражда. Тогава Духът се роди на земята, а днес ще се прояви и ще бъде познат.

17.07.1983 г.
09,40 ч.

ЖИВОТЪТ

Животът е най-чистата и девствена материя във вселената, но хората внасят какви ли не примеси в него и го назовават след това с безброй неверни имена: лош, кратък, жесток, несправедлив, безсмислен и какъв ли не още. А животът е хармония, красота и безсмъртие, той никога не умира. Умира несъвършената материя, а чистата и свята материя е вечна като Създателя. Най-верният образ на живота е кристалният бликащ извор в планината. Затова Учителят обличаше изворите в бяла мраморна премяна. Искаше да станем извори, чисти и бели, като Рилския извор "Ръцете, които дават". Изворите и слънчевите изгреви са символите на Новото учение и образите на новия живот, който иде на земята. Като милиони чисти капки ще се слоят новите хора и ще тръгне по земята чудната бяла река, която ще напои всички цветни семена и ще обърне света в райска градина.

СТРОЕЖ

В далечното минало, когато самосъзнанието на човека още не е било развито, той се е задоволявал с пещерите като жилища, подобно на животните. Човек по всичко е имитирал животните в този си стадий на развитие. Много векове са изминали до момента, когато в него се е породила нуждата от собствено построено жилище. Дълга и богата е историята на строителството през вековете, но искам да предам само една идея, която ме вълнува.

През средните векове хората започват да строят огромни храмове, които смаяват зрителя с величието си. Кое е накарало тези хора да се заемат с подобни строежи? Вълнувала ги е една нова идея за величието на Създателя. Какъв израз можем да дадем на това величие? Сила и равновесие — огромни издигнати колози, които крепят свод над свод, все по-високи и просторни. Да свалим небето на земята! Да изпълним тези храмове с небесна красота! И с небивал устрем, вяра и всеотдайност строели и строели десетки и стотици години тези предани хора и оставили велики храмове — символи на стремежа им към съвършенство, към небето. Музикантите творили химни на възхвала на небесното величие и пълнели душите на хората с радостни надежди. Но земният дух е силен. "Накъде сте тръгнали, вий, рожби на земята?" — запитал той. Спрели великите строежи, секнали възторжените химни и човекът се затворил в душни, тесни килии, в монотонни казармени сгради. Превил врат пред тежестите на живота, загубил идеала и стремежа си. Но повелята на Духа е по-мощна от всички човешки порядки и състояния.

"Започнете да строите великия храм в себе си", шепне той на всяко будно съзнание. "Впълтете небесния живот на земята не във външни форми, но в могъщо, космическо съзнание, което ще ви направи безсмъртни. Вие сте храмове на живия Бог", казва Апостол Павел. И Духът строи новия

човек в нас и иска да му станем помощници в този велик строеж.

18.07.1983 г.

ПОЛЯРИЗИРАНЕ

Всяка жива сила се поляризира на Земята. Това е една от разумните прояви на природата. Тъй като материята е крайният предел на живота, тя е живата сила в най-голямата ѝ гъстота. От нея по-долу не може да се слезе. Тя е, тъй да се каже, последното стъпало от безкрайната стълба на живота. И като такава тук нещата кристализират според вътрешната си зареденост.

Ако вземем живота като най-сложно синтетичната сила на природата, то в тази сила се крият различни потенциали, които стават кинетична енергия в материята и се изявяват — приемат форма и образ. Както водата кристализира в твърдото си състояние, в многообразни симетрични форми, така и силата на живота кристализира в многообразни прояви на материята. Животът е биполярен, или основните силови линии на живота са поляризиращи и виждаме, че те се изявяват като положителен и отрицателен полюс на земята — мъжки и женски пол, северен положителен и южен отрицателен полюс, положително и отрицателно електричество и т.н. Чрез положителния полюс се дава, а чрез отрицателния се получава, или плюс е това, което дава, а минус — това, което възприема.

Това проявление показва, че в по-висшите си фази животът също е поляризиран, но в друг смисъл и форми, като се стигне до двата основни принципа в битието — Мъдростта и Любовта. Истината като третия основен принцип съдържа силата за проявлението на нещата — тя е вечното изявление на реалността. Тя е абсолютната проекция на творческата мисъл, която взима израз и форма

във всички светове. Истината обединява и носи в себе си двата принципа — на Любовта и Мъдростта, които проектира. Те са нейното съдържание. Така във високите светове тези три принципа са Едно, което в по-нисшите светове се разграничава и поляризира.

Чудна и велика е мъдростта на творението и човек има какво да учи и съзерцава през цялата вечност!

ОСВОБОЖДЕНИЕ

Дошло е времето човек да се освободи от страха — това е животинско чувство за самосъхранение, което трябва да се претвори в разумност. Човекът още живее с допотопни чувства и състояния, които спъват духовния му прогрес. Какво благо е допринесъл страхът на хората? Той е убивал стремежите им, смелостта и доблестта им и внасял пълна дисхармония в живота им.

Страхът е липса на вяра във великите, вечни и неизменни закони, които управляват вселената. Когато човек загуби или изобщо не е придобил вяра в правилната дейност на тези закони, той изпада в изолация от природата и разумния живот и потъва в съмнение и страх. Преди да е разбрал действията на даден закон, ученикът вярва в тази дейност от опитите и наблюденията, които е правил, и най-после установява научно закона. Определени и вечни закони управляват живота на всяко живо същество и е дошло време да ги изучаваме. Не с пипане, а със знание трябва вече да се движим и живеем.

Един от великите закони е законът за причини и последствия. На земята живеем в последствията на дейността си, тъй като човек многократно се въплъщава през вековете. Има причини, поставени в минал живот, чиито последствия преживяваме сега. Неумолими са законите. Те са динамиката на живота, а фактите са във

физическия свят. Неизбежни са последствията на дадени причини и всеки сам трябва да ги преживее. Има силни и напреднали души, които преди да се възплътят, дават обещание да поемат известен родов или народен товар и помагат в ликвидирането на лошите последствия в живота на близки и приятели. Но понеже законът на справедливостта управлява живота, то тези души поемат и положителните постижения на тези, на които помагат. Има компенсация за жертвите им на земята.

Наистина човек трябва да живее като едно малко дете с вяра и упование в родителите си, спрямо природата и силите, които направляват живота. Той трябва да е уверен в добрия изход от всички положения, в които може да изпадне, защото разумните сили са благосклонни към всеки. Като мине през тунела на страха и съмненията, човек излиза на висока планина, от която може да посрещне изгряващото слънце и види красотата на светлия свят, който се разкрива пред погледа му. Колкото по-съзнателно работи за освобождението си от робството на страха и недоверието, толкова по-скоро той ще излезе от тъмната сянка на човешкото си битие и ще проумее величието, красотата и хармонията на живота.

РАСТЕНЕ

В природата, където съществува велика разумност, всичко става закономерно. Така рожбите на природата се раждат, развиват и изчезват — всяко явление на своето определено време. При човека имаме много по-сложни процеси от тези на по-нисшите същества. Човек расте, придобива форма, но придобива и съдържание. Съдържанието е от духовно измерение и е дълъг, бавен процес на пробуждане на съзнанието. Животното страда, но не разбира защо страда и как да си помогне. Човек живее

в противоречията на земния живот и търси разрешението им. В този процес на страдание и борба той осъзнава явленията на живота и се развива духовно. Обаче идва момент, когато той не е доволен само от осъзнаването на своя живот. Той се запитва защо е всичко това, търси главната тема на живота си, обяснението на всичко, което преживява. И иде ден, когато някъкъв тих вътрешен глас му подсказва неща, които той не е съзнавал преди. Гласът на смисъла е глас на върховен растеж, глас на висшата разумност. Докато се е борил с противоречията и търсил тяхното разрешение, човек не е разбирал смисъла на всичко. Той е обогатявал своето духовно съдържание с безброй опитности в живота. Той е поникнал като малко цвете, цъфтял и иде моментът за връзване на семето. В семето е смисълът и безсмъртието на растението. И човек минава стадиите на форма, съдържание и смисъл в дългия процес на живота си. На младини той цъфти и ухае, всичко и лесно и радостно за него, но той дълбоко в себе си чува непрестанно тихия глас "какъв е смисълът на всичко това?". Не се разбира лесно смисълът, той е квинтесенцията на всичко преживяно, на всичко осъзнато и разбрано, на самата реалност на живота. Смисълът е да станеш истински човек, богат по сърце и ум, образец на всички добродетели, които съществуват в живота, отражение на космичния свят, в който цари пълна хармония. Процесът на вътрешното хармонизиране е много сложен. Човек е неуравновесен, докато не достигне вътрешно равновесие на силите си. Борбата на личните чувства е дълга и тежка. Човек е окован във веригите на личните си чувства, които непреработени, необлагородени го държат в плен. Колко дълбок самоанализ трябва да направи той, за да разбере на какво е роб!

Смисълът е в освобождението, в духовния растеж, за да стане човек птица, да излезе от морето на тежките чувства и мисли, от света на рибите, които се изяждат едни — други. И високо осъзналият се човек-птица ще получи нов подем,

нов творчески подем, който ще го изведе от ограниченията и въведе в просторния свят на полет и свобода. Въгрешната свобода се извоюва с усилие, със знание и работа над себе си. Смисълът е в издигането на съзнанието до космически измерения, на сливането на човека с цялото битие, на излитането му от пашкула на личния живот, където е страдал хилядолетия. На земята е така, страданията са път към себеусъвършенстване, път към великото освобождение.

Само човекът, освободен от всички заблуждения, е свободен в истинския смисъл на думата.

"Истината ще ви направи свободни", е казал Великият Учител Христос.

20.XII.1983 г.

11.25 ч.

СКЕЛЕ

Дадеш някому идеята да си построи къща, физическа или интелектуална, той се хваща на работа; минават години; ти бдиш за правилното ѝ построяване, ако самият човек не е сведущ или способен сам да стори това. Моментът да я измаже идва. Трябва скеле. Ти ставаш скеле. Той стъпва на скелето и измазва къщата си. Вече може да влезе да живее в нея. Радостен и щастлив е. Скелето е последната помощ, която си могъл да му дадеш. Но това вече не е нужно. Ти оставаш в забвение, отхвърлен, защото си завършил работата си с този човек. Той твърди, че ти е благодарен и толкоз. Поема пътя си и се устройва удобно, а ти стоиш в малката си мансарда натясно и само даваш идеи, помагаш и те отминават. Такъв е пътят на земята на ония, които са дошли да помагат на хората. Те не очакват награда за труда си, а такава не им е нужна, защото са вътрешно богати и удовлетворени. Сърцето им е пълно с милост и готовност

на саможертва, а това им е наградата. Жизненият еликсир пълни сърцата на смирените труженици на добродетелта, на самопожертвователните. Те не блестят в обществото, най-често са подритвани и осмивани от близките си, които обикновено нямат материални изгоди от тяхното съществуване. Смятат ги за глупави, непрактични, непълноценни, смахнати и пр. Но едно трябва да знаем, че човек още не се е самородил или придобил образа и подобие на космичния човек — създателя на човека. Подхранван от близки, земни цели, човек е издребнял и в сърцето му няма любов дори за всички от собственото му семейство, а негли за външния свят. Пътят на любовта е единственият път за пресъздаването на човека, а то е път на саможертва. И великият Учител на човечеството — Христос, е казал, че който иска да спаси живота си, ще го загуби, но който изгуби живота си заради Него, ще го спаси (Лука 9:24).

Също че човек не живее сам, а с всяко слово, което излиза от Божията уста. А великият Учител Беинса Дуно е казал: който не възприема словото Божие, няма живот в себе си. Словото Божие представлява плодовете на дървото на живота. С тези плодове трябва да се хранят всички хора, за да придобият вечният живот.

"Умираме, за да се освободим от заблужденията."

И който иска да бъде пръв, трябва да стане последен и служи на всички. Етичният кодекс, завещан от Христа, е отдавна забравен и от църквата, и от хората. Сега бавно се пробуждаме за него, защото той ще се внедри в живота на хората през бъдещата епоха, в която вече влизаме, и човек за човека ще стане брат в името на великия Баща, без Когото не може да съществува никакво братство и любов между хората.

12.I.1984 г.

12.15 ч.

ВЕЛИЧИЕ

Какво величие се крие в голямото страдание, в силната скръб! В спокойния живот сърцето сякаш е спало и изведнъж се събужда и затрептява в неизвестната гама в момента, в който дълбоката скръб го спохожда. По-могъща, по-велика от скръбта става милостта, която той изпитва към всичко. Милостта — това е сублимната любов, с която е трептяло сърцето на Христос, който в най-ужасните мъки на кръста извика с преливащо сърце от милост към пропадналите духовно свои братя: "Господи, прости им, те не знаят какво правят!" При тези думи Той отлетя от земята като нежен бял облак към небето, но не остана там, а слезе като чиста утринна роса в сърцата на всички свои братя, преля великата си любов в тези изтерзани сърца, за да ги възкреси за нов живот, за вечен живот в любовта си.

23.II.1984 г.

10.15 ч.

РОДНА ЗЕМЯ

Мила родна земя, не си земя от камъни и пръст, а от брилянти и бисери. Всяка твоя частица е напоена с бисерни сълзи, всеки твой хълм е свещен храм, всеки твой знак е песен на хваление — отеквали са през вековете химните на светите твои чада и тези славословия ще трептят във въздушния саван, който те обгръща; и вековните ти дървеса разказват легенди за безбройни подвизи на верните ти синове. Ето чувам молитвени химни в подземните обители на манастирите, където дяконът Левски е отправял молитвите си за спасението ти от чуждия поробител; чувам в песента на чучулигите, литнали над цъфналите ти ливади, радостните възгласи на освободените ти чада; в златокосите

главички на малките ти рожби се отразяват меките лъчи на вечно пролетното ти слънце, сърцата на всички пеят и се радват на новия живот, който се влива в тях.

О, топла гръд на родната ми земя, приютявай ни с любовта си и когато ходим по теб, и когато немощни отпуснем тяло за вечната си почивка...

23.II.1984 г.

ДУШАТА

Душата ни съдържа всички дарби и възможности, които съществуват в света. Велика съкровищница на свещени дарове е тя, нашата тайна, скрита душа, на която не даваме възможност да се прояви. Любов е тя, милост е тя, мъдрост е тя и знае пътя на Истината, която ни отвежда към Сърцето на вселената — нашия истински дом, който отдавна сме напуснали. Тя вечно грее като пролетно слънце, топли студеното ни сърце, стопява твърдините в него и бликва като жив извор от него, когато се пробие път през пластове, с които сме го задръстили. Като ранна чучулига се извисява тя в нас с песента си на живот и радост; като лъчист изгрев озарява същността ни и ние се виждаме чрез тази светлина. А когато човек види същността си, той ликува от неземна радост, защото пие от струите на чистия живот, който го оживотворява и вдъхновява за велики подвизи.

Много хора са забравили душата си — безценната същност на човека. Да направим усилия и с искрен копнеж да възродим душата си!

ОБРАЗИТЕ

Земята е място на образите, затова тук най-добре се учи. Тук всичко е нагледно като в едно училище, пълно с лаборатории. А човек е дошъл в материята да се учи. До абстрактните понятия се стига след дълго проучване на конкретното. Вселената за нас е абстрактна мисъл, която се изучава чрез образите в материалния свят. Земята е всъщност една голяма лаборатория за невидимите за нашето око напреднали същества, които ваят образите в нея. Зад всеки образ от органичния и неорганичния свят стои една разумна сила, която го направлява в пътя на неговата еволюция. Ако съществата в природата са дело на по-висши интелигентности, то човекът, който е съзнателно, разумно същество, е дело на Висшия Разум, който го ръководи в еволюцията му. Бог казва на природните същества: "Направих ви с мисълта си", а на Човека Той казва: "Направих те с ръцете си". А ръцете са образът на волята, на строителната сила в природата, на Истината, която се материализира. За писателя — перото е инструментът на творчеството му, за ваятеля — материалът е средство за изявата му, за музиканта — инструментът, но ръката е главният фактор за изявата на всяко творчество. И самият човек е една жива статуя в ръката на Твореца, над която Той работи. Ще дойде ден да се завърши статуята му в материалния свят и Той ще я издигне да продължи работата си с нея в по-висшите полета на живота. Всъщност Той работи над земния човек от всички полета — астрално, ментално, причинно, едновременно, но нивото на човешкото съзнание е стигнало до тази степен, в която човек се намира в материалния свят, за да се учи най-добре. Още му е нужна школата на образите за развитието му. Време е обаче да получи обективна представа и за мислите и чувствата си. Представете си какви образи биха се създали от дадени мисли или чувства,

с които човек живее ежедневно. Ако им се даде химичен състав, те в повечето случаи ще бъдат една кондензирана маса със сравнително голямо тегло. Ако се представят в цветове, тоновете ще са възтърмни, неясни, без блясък. В този случай човек трябва да се заеме да разрежда гъстата маса на чувствата и мислите си, или да префинва тоновете, да ги избистря и пречиства. Разлагането на мислите и чувствата ще трае дотогава, докато се постигне тяхното първично, без примеси състояние, или с други думи, тяхната лекота, чистота и свежест. Човек ще започне да диша един вид с душата си и ще почувства радост и светлина, каквито не е познавал досега. Душевната хигиена е нужна вече на порасналия умствено човек. Освобождение от натрапени, неверни, тежки и отрицателни мисли и чувства, които го задушават и пращат преждевременно на онзи свят. Животът по начало е вечно бликащ, чист извор, но ние мътим водата му с нашите предразсъдъци и корист, с нашата неблагодарност, ненаситност и алчност. Да прочистим тръбите на живота си — ума и сърцето, за да бликне в нас радостният, вечно млад и пеещ живот, да заклокочи планинският ручей в уморените ни гърди, потискани от неверни, тежки чувства до днес. Тогава целта на нашия живот ще стане ясна, ще влезем в изгрева на живота си, в свежото пролетно утро на вечно грееща надежда и слънчевия смисъл на всичко.

02.03.1984 г.

07.30 ч.

ТЕРЦАТА НА ЖИВОТА

Както вътрешното съдържание на човека, или субективният му свят, се обективизира чрез проявите му, така и скритата неznайна сила и съдържание на живота се обективизира в природния свят. Три са основните прояви на живота: светлина, топлина и сила. Тогава следва, че светлината е в ума, топлината — в сърцето, а силата — във волята за проява. В тази терца се съдържа хармонията на живота и неговото равновесие.

И в музиката терцата е най-хармоничният интервал. Всяко отклонение от терцовото съзвучие създава своего рода дисонанс. Квартата например е твърда и нехармонична. В миналото са пели квинтово, а “разрешението на терцата е в квинтата”, и получаваме най-хармоничния акорд — две последователни терци — *до-ми-сол*. Когато човек е хармонизирал ума, сърцето и волята си, той се проявява естествено, непринудено, истинно и красиво. Той търси да се хармонизира с всеки срещнат човек и страда, когато не намери хармоничен отзвук в последния. Самият живот е вечна хармония, вечна музика, по която са построени всички всемирни обекти. Тази хармония, тази вечна разумност, която виждаме в природата, потвърждава този факт. Всичко се движи по определен ритъм, по законите на хармонията. Ежедневният изгрев и залез на слънцето показват това. Едно най-малко цвете е построено по законите на хармонията. Човекът — най-висшето творение на природата, е изумително построен. В него се съдържа цялата природа с всичките нейни явления. Можем да кажем и обратното, че цялата природа представлява разложеният човек. Водите са кръвоносната система в човека, скалите — костната му система, растителният свят — неговата вегетативна, клетъчна система. Изумителен е строежът на човека, изумително е съответствието му с всичко в природата. Когато човек достигне състоянието

на вътрешна хармония, съзнанието му сякаш просветва да види себе си във всичко обкръжаващо го. Той сякаш се слива с природата и изживява творението по нов начин. Всичко му става родно, близко, част от него. Той без усилие откликва на всяка външна проява на хора, животни и растения. Той ги разбира и всеки техен зов за помощ става негов дълг, да му се отзове и помогне. Той започва да резонира като настроен инструмент на всеки външен звук. Започва да разбира, че вселената не е глуха и безответна на живота му, но резонира на всеки негов звук, тъй като вселената не е само материя, а велика йерархия от живи съзнания, които непрестанно творят, работят, помагат на всичко в пътя му към съвършенството. Жив пример за този закон е отглеждането на малкото, беспомощно дете от майка му. Тя непрестанно бди над него и задоволява всичките му нужди с радост и готовност на всякакви жертви. И градинарите вършат същата работа, а също и животновъдите. Отклонението на човека от този всемирен закон на хармонията и резонанса, го поставило в пътя на безброй противоречия и препятствия, в безброй разрушителни действия, от които днес жестоко страдаме. Да вземеш поста на управител на един народ е да станеш негова майка, която милее за него и го пази от разруха. Като пример в този век може да посочим чешкия президент Масарик. Чехите едва не са го обявили за божество, заради мъдростта и правилните форми на управление в най-бедствения момент на живота им.

Музикалното образование на децата трябва да заеме първо място в живота, тъй като само законите на музиката могат да помогнат на разстроения човек в тази епоха на дисонанси и смърт. Ще запееят бъдещите хора новата песен на радостта от живота, на слънчевото начало, внедрено във всяка човешка душа. Ще бликне изворът на изобилния живот във всяко сърце, ще оживее и възкръсне свъсеният

човек под тежестите на разрушения живот, на потъмнялото съзнание, обезверено сърце и обезсилена воля.

Това ще бъде.

Гради се новият човек.

Гради се новият свят.

06.03.1984 г.

11.15 ч.

ИДЕЯТА ЗА БОГА

Откакто човек съществува, той е съзнавал, че има някаква свръхчовешка сила в живота, която той отъждествява с природата. Кланял се на луната, на слънцето, на какви ли не изображения, създадени от фантазията му, но в основата на всичко е лежала идеята за Бога. Всички философи са се занимавали с тази идея по всякакъв възможен начин. Образували са многобройни школи, а с тази идея са се занимавали най-вече църковниците. Създали каменни сгради като места за поклонение, докато дошли на земята богомилите през X век и отрекли всички храмове, свещеници и църковни обреди, свалили всичките си накити и тръгнали босоноги, с прости одежди, хранели се само с растителна храна и славели своя Бог в природата под някои китни дървета или планински хълмове. Изгаряли ги, прогонили ги църковниците от България, но те занесли новите си прогресивни идеи за Бога на Запад и запалили там факела на културното и духовно възраждане и Ренесанса.

Фактът, че хората мислят и се занимават с идеята за Бога, е най-силното доказателство за неговото съществуване. Невъзможно е човешкият ум да мисли за нещо, което не съществува. Мисълта е отражение на

космичната светлина, която всеки възприема според нивото, до което се е развил умът му и до което се е домогнало съзнанието му. На всички велики мислители са издигнати паметници, но зад всеки мислител стои вечно живата творческа сила, за която досега не е издигнат паметник, защото тя ръководи, владее и живее във всичко. Тя е същината на живота, към която всичко се стреми, тя е началото и крайт на всичко, тя е вечното настояще. Светият е човек, който свети, а свети само онзи, който е възприел достатъчно космична светлина, за да може да се изяви. Тази светлина работи непрестанно върху всички съзнания, защото Богочовекът, който я донесе в нейната пълнота на земята, обеща да изпрати Духа Утешител — Този, Който ще ни осветли съзнанието в страданията, които има да преживеем, и Духа на Истината, който ще ни разкрие Бога, Който е Истина. Чрез разбиране на страданията в материалния свят ще се просветим за Твореца-Отец на светлините, Когото ще познаем и с Когото ще се слеем. XX век, век на ликвидиране на общочовешката карма чрез противоречия и страдания, е векът, в който Христос изяви Истината на света чрез словото на Учителя в България — Беинса Дуно — в страната на безбройните жертви за Истината и свободата, страна, минала пет века на нечувани страдания, страна, където са се родили хората, които ще служат всеотдайно на Доброто. Българинът е българин, благият, добрият човек, който състрадава на ближния си и споделя залька дори с врага си. Ето къде изгръ новото Слънце на новата 2000-годишна водолейна епоха и това Слънце грее с такава могъща светлина, че цялата планета е озарена от него и всички хора ще го видят и ще станат строители на Новия свят на мир, братство и Любов в името на Великия Баща.

06.03.1984 г.

12 ч.

ЕТО КАКВО НИ ПРЕДАДЕ БОЖИЯТ ДУХ ЧРЕЗ МИРОВИЯ УЧИТЕЛ БЕИНСА ДУНО ПРЕЗ ДВАДЕСЕТИЯ ВЕК

Три са Великите Космични Принципи, които творят и управляват битието, а именно:

Любовта, която ражда живота.

Мъдростта, която ражда светлината и знанието.

Истината, която ражда свободата, твори силата и туря в действие другите два принципа на битието.

Любовта има отношение към човешкото сърце. Мъдростта — към човешкия ум, Истината — към човешката воля и физически прояви. Това е Триединният Бог — Бащата е Любовта, Синът е Мъдростта, изявена чрез Божественото Слово, и Истината е Светият Дух, който изтича от Бога и реализира Неговата Воля в цялата вселена.

Любовта е мекият, съграждащ принцип, олицетворен в жената, майката. Мъдростта е мъжкия принцип — умът, който осмисля нещата, като ги разкрива чрез светлината си, а Истината е производна сила от съчетанието на Любовта и Мъдростта. Тя е Синът — проявеният Дух, който освобождава творенията. Христос е казал: "Ще познаете Истината и Истината ще ви направи свободни". (Йоан 8:32.)

Той също каза за себе си: "Аз съм Пътят, Истината и Животът". Той възплъти Волята Божия чрез Словото и живота Си и каза, че само по този път човек може да се освободи и влезе във вечния живот, само когато стане едно със своя Отец, човек може да изяви Бога и да изпълни Волята Му. Обхватът на Любовта е неизмерим, но тя, за да стане понятна, може да се сведе до следните четири фрази:

1. Любовта като стремеж.
2. Любовта като чувство.
3. Любовта като сила.

4. Любовта като принцип.

Любовта като стремеж се изявява чрез тялото. Това е като коренище на Любовта с геоцентрично движение.

Любовта като чувство се изразява чрез сърцето — седалището на душата. Душата, която е искра от Божествената Любов, се проявява чрез човешкото сърце. Всички приятелски, майчински чувства в най-висшата си проява са израз на душата.

Любовта като сила има за седалище човешкия ум, или висшия разум. Тя се проявява като творческа сила в гениалните хора, в пионерите на новата мисъл, във вдъхновените творци и строители на духовната култура на света.

Любовта като принцип е проява на духа. Тя е най-висшето стъпало на изява, когато субектът е станал проводник на Божествения Дух, слял се е с Него и Го изявява в живота си. Великите посветени, Учителите на човечеството, са изявители на Любовта като принцип в духа. Това е напълно безличен живот, а съзнанието е космично.

Животът е плод на Любовта. И животът има безброй фази на проява, като изпълнява най-разнообразни функции в битието. Като започем от живота на кристалите и минералите през всички форми, стигнем до слънцата — изворите на жизнена енергия, и виждаме какво велико съдържание и смисъл се крие във всяка форма. Животът има винаги форма, съдържание и смисъл. Формата може да е материална или от неведом за нашето зрение порядък. Формата е израз на безсмъртната хармония в битието и всяка разумна проява има форма. Всяка хармонична форма е израз на разумна дейност. Съдържанието на човека е жизненият, емоционалният и умственият му заряд. Животът също има огромен качествен диапазон. От пасивната си проява и вегетирането в кристалния и растителния свят,

идваме до емоционалния и умствен живот в животинския и човешкия свят. Еволюцията се състои в подобряване качеството на живота. Духовният напредък е същото. Човек, който живее само за тялото си, без никакви духовни интереси, просто вегетира. Неговото съзнание е още на много ниско ниво. Гениите и Учителите идват на земята да покажат на хората един по-висш живот и пътя, по който може той да се достигне. Учителите чертаят пътя на духовното развитие на света столетия по-рано. Ето Христос очерта пътя на изпълнение Божията Воля на земята, а именно: синовно, любовно отношение към Отца и побратимяване на хората в Негово Име, а две хиляди години не сме приложили Учението Му. Едва след двадесет века на нечувани страдания и войни хората от бялата раса заговорват за побратимяване на народите. Но правилно казва Антоан дьо Сент Екзюпери: "Какво братство може да има без Баща" — побратимяването трябва да стане в името на Един Баща, а това ще стане, когато хората признаят Бога за свой Баща и се обърнат към Него с желание да изпълнят Волята Му. А всеки знае каква е волята на Любовта — да живееш за благо на другите и да поставиш себе си на последно място. На първо място винаги да държиш Отца си и да се съобразяваш с Неговата Воля, а не със своите лични изгоди. А днес всеки е възцарил себе си на трона и тъпче всички други. Това е волята на Антихриста, на Мамона, "а човек", казва Христос, "не може да служи на двама господари — на Бога и Мамона." Ако върши това, той пропада. И днес сме свидетели на рушенето, което се извършва в света, който служи на двама господари. Ще рухне една цивилизация, основана на принципа на насилието и омразата. Всички гении са били хора на висшата любов, на висшата хуманност. Съзнанието на хората ще се пробуди само чрез големи страдания. Целият двадесети век е кървав и тя има начини да обуздае човешките нисши страсти и вкара света в правия

път."Всички ще бъдат научени от Бога", казва Писанието. Бог е слязъл на земята този век и оправя сам света. Насилието ражда насилие и ще видим края на тия, които си служат с него. Любовта и разумността изключват всяка неправда и всяко насилие.

Тъй като висша мъдрост е създала всички форми във вселената, човек се учи от всичко в природата. Мъдростта се придобива чрез учение и усилия. Човек е ученик на живота. Той е слязъл на земята да се учи, а не да удоволства. Най-страшният враг на Мъдростта е невежеството. Всички престъпления се вършат от невежество. Безразборното унищожение на природата носи бедствия на хората. Човек не е господар на природата. Та той още не е господар на себе си, а иска да управлява природата! Светлината във вселената е проява на Мъдростта. В тъмнина не може да се чете. Слънцата ни дават светлина, както Всемирният Дух озарява съзнанията на хората и им вдъхва разум. Подобряването на качеството на живота става чрез усиливане на вътрешната виделина. Духовна просвета е нужна на хората. Човекът с изобилна духовна светлина подобрява чувствата си. От сурови и груби той ги претворява във фини и благородни. Човешкото сърце става разсадник на добродетели вместо тъмно подземие, където се развъждат гризачи и отровни гадини. Повече топлина в сърцето и светлина в ума е повикът днес към духовното ни повдигане. Наистина още сме на много ниско духовно ниво и хората имат нужда от духовна светлина, от просвета за живота.

Но формата не е създадена само за съдържанието ѝ. Тя е създадена с някаква цел. Когато един велик художник рисува гениална картина, той иска да каже нещо дълбоко съкровено в душата си на света. Той иска да просвети хората, да смекчи сърцата им и да внесе мисъл в ума им. Смисълът е главната цел на битието. Като проучваме неизменната закономерност при създаването и

проявлението на формите в природата, се замисляме за смисъла на всичко това. Съвършената градация на формите от по-нисши и по-неоухотворени, към по-висши и по-смысле ни кара да се замислим за смисъла на нещата. Има абсолютна логичност в проявите на природата. Има количествено натрупване, което в даден момент преминава в ново качество. Тъй нареченият скок в еволюцията, както рибата след дълги опити да се носи над водата е превърнала хрилете си в крила и е станала птица. Виждаме, че всичко се движи неумолимо към една цел — усъвършенстване. Виждаме, че цялата материална природа е разложеният човек и че самият човек, освен че е сбор от цялата зелена природа, е още и космос в миниатюр — микрокосмос. Великият ясновидец на XVIII век шведът Емануил Сведенборг е описал човешкия мозък, като твърди, че в кората на мозъка има център за всяка звезда във вселената. Когато тези центрове се развият, човек ще стане едно космично осъзнато творение, слято с всемирния Дух. Каква дълга еволюция ни очаква! А в розенкройцерската космогония се разкрива еволюцията на човешката мисъл, а именно, че днес тя е в кристалния стадий на развитие. Предстои ѝ да мине през стадия на растителното, животинското и човешкото царство и да стане едно с Твореца. Творческият процес във вселената не е завършен. Милиони същества, достигнали тази фаза на развитие в своята еволюция, създават планети и слънца и ръководят вселенските галактики и миове. Вселената, казват астрономите, е в непрестанен творчески процес. Зараждат се нови небули и огромни мъглявини, начала на нови светове, изчезват огромни тела и се превръщат в черни дупки, които служат за уравновесяване на силите на Космоса. Самата наша Земя излиза от 13-ата сфера в пространството и преминава в 12-ата сфера, по-близо до вселенския екватор. Тя насочва Северния полюс към нови съзвездия, откъдето протичат друг вид енергии към нея, а

средата, в която се потапя, е по-рядка и по-благодотворна за духовната еволюция на човечеството. Индусите наричат 13-ата сфера на Земята епохата на калиюга — черната епоха. Някога в далечното минало е станала грандиозна борба между светлите и тъмните сили на Земята и тъмните са победили, и хиляди години властват над човешката раса и природата. С излизането на Земята от 13-ата сфера на гъстата материя над нея вече са взели власт светлите сили, които ще създадат една висша култура в света. Тази нова култура се строи на Луната, под кората ѝ, и тя ще бъде свалена на Земята. Земята се подготвя за слизането на Новия Ерусалим, който апостол Иоан видя в екстаза си на остров Патмос, където написа и своето Откровение. Това е една ангелска култура, която ще слезе на земята. Ангелите я подготвят. Земята ще стане дом на възвишени Синове Божии, а не черен дол на скръбта и смъртта. Бог е решил да стори това и Той го извършва вече чрез своите верни служители. Сам Милтон, след като описа войната на Сатана с Бога и победата му над Земята в епичната световна поема "Изгубеният рай", написа друга, озаглавена "Възврънатиет рай", като пророк, прозрял бъдещото освобождение на човечеството от робството на Сатаната.

Иде духовна пролет в света. И смисълът на живота е неговото обезсмъртяване. За живота няма смърт, защото любовта, от която той изтича, е вечна, но човек в своето падение, откъснал съзнанието си от Бога, бе завладян от закона на прекъсването на физическото му битие, или както го наричаме — смъртта. Смъртта означава краткотрайността на злото. В злото няма безсмъртие. Смъртта дойде, за да не обезсмърти злото. Каква трагедия щеше да бъде животът на Земята, ако човекът, потънал в престъпления и грешки, останеше вечно в това положение! А той си отива и се връща като чисто дете, отново да поеме пътя на своето обучение и просветление, пътя на усъвършенстването.

Великата цел е да се прослави Бог чрез своите синове на земята, да дойде Царството му в света и да се изпълни Волята Му, както Христос я формулира в молитвата "Отче наш". В своята безпределна Любов нашият Баща иска да направи всички щастливи и блажени, както Той е блажен в Своята абсолютна същност, непозната от нас, и Той ни показва пътя към безсмъртието и блаженството чрез своите велики синове, чрез първородния Си Син Христос и великите посветени, на които е разкрил Духа Си и плана Си за човечеството. Те са мощните фарове в мрака на тъмното, бурно море, в каквото невежият свят превърна този красив живот и хвърли човека в небивали мъки и страдания. Но изходният път е начертан и осветен. Ще излезем от мрака на невежеството. Светът ще поеме към светлината — пътя на звездите, както физически, така и духовно.

Велико бъдеще очаква света.

Велико е, защото влизаме в третата епоха на Светия Дух. Най-ясно, с небивало прозрение, е очертал пътя на човешката духовна еволюция полският месианист Август Циешковски през миналия век в четири томния си труд "Отче наш", откровение, получено във време на молитва в храм, за значението и смисъла на Господнята молитва. Още като младеж Август Циешковски разкрива трите епохи — епохата на Отца, наречена тезата, епохата на Сина — антитезата, и епохата на Светия Дух — синтезата. Тези три епохи са изразени в Стария Завет — тезата, Новият Завет — антитезата и Новото Учение, дадено в началото на двадесетия век до средата му, или Учението, обещано на Христовите ученици от самия Христос, което Той ни даде чрез Учителя Беинса Дуно, откриващо епохата на Духа — синтезата.

Христовото Учение влезе в конфликт с Моисеевия закон на Стария Завет. Строгийт съдия и наказател, какъвто бе

представен Бог на евреите преди Христа, отстъпи място на идеята за Бога като Любов и благ Баща на хората. Евреите не приеха Христа — възплътената Божия Любов, но и светът още не е приел Христос, защото не е приел Любовта. Ние направихме от Христовото Учение църковни догми, а не живот. И днес Христос говори на света, за да ни разкрие как да живеем в Любовта. Той обеща на учениците Си в последната му среща с тях на Тайната вечеря, че ще им изпрати Духа Си, който ще им разкрие всичко. И ето Той стори това. Ние вече знаем какво е говорил на света и какво иска от всички хора. Няма вече място за невежество, след като Бог всичко ни е разкрил. Великото Учение за Любовта, Мъдростта и Истината е дадено на света. Всички сме призвани да станем ученици на Божествения живот, който Учителят ни разкри. С хиляди лекции и беседи Той даде науката за природата, за човека, за живота, който трябва да влезе в своята висша фаза — живота на безсмъртието. Духът е силата на Истината. Той превзема човешките съзнания днес, защото неговата епоха започна. И наистина няма народ или племе да не води борба за освобождението си. Само истината освобождава от духовно и физическо робство. Тя руши всички прегради и окови, всички догми и предразсъдъци, помита всичко старо и прави път на Новото, което днес влиза в живота. Които са живели само с индивидуално съзнание, влизат в социално съзнание, а от социалното будните тръгват към космическото съзнание. От индивидуалното започваме при капитализма, вървим към социалната идая, която ще ни доведе до прага на общочовешкия живот на братство и любов. Огромна социална буря вилнее в целия свят и преобразява и съзнания, и строеве, и начини на живот. Всичко кипи. Но след този кипеж ще дойде Мирът, качество на Божия Дух — Той ще бъде победителят в края на всичко човешко.

Хиляди съзнания днес се молят да дойде Царството Божие на земята, да бъде мир и братство на света. От дисонанса днес ще се роди новата хармония, която сам Духът ще наложи на света. Квартите и секундите ще се превърнат в терци и квинти. Слънчевият строеж на музиката ще замени лунния строеж на отраженията и нереалността в живота. Човекът ще осъзнае своята божественост и ще стане съработник на Бога. Строители и творци ще изпълнят опустошената земя и върху развалините ще цъфнат райски градини. Мечтата на будните хора през вековете предстои да се сбъдне. Сила и живот, радост и щастие ще бликнат от уморените сърца. Но идват новите хора на шестата раса — расата на светците, които ще населят земята. Тя ще заеме достойно мястото си в звездната симфония и нейният вопъл и дисонанс ще се превърнат в ангелска песен. "Над звездите Бог е буден" — пее Шилер в Деветата Бетовенова симфония и светът ще разбере, че тази вселена се управлява от Върховен Разум и Безсмъртна Любов, че Бог нито липсва, нито гледа безучастно своето несъвършено човешко битие на тази малка планета. Той ще се изяви на света в своята сила и слава и ще излее благословието си над всички свои чада. И ще каже всеки като Христос: "Аз и Отец едно сме."

Това е задачата на Новата Епоха, в която влизаме — прослава на Бога чрез всички изкуства и науки. Великата хармония, която е Бог, ще се въплъти в живота на хората чрез музиката и другите изкуства и науки, чрез които ще се прославят и Синовете Божии. Това е епоха на проявения Дух, на Светия Дух, за който Христос обеща, че: "ще ви изпратя Духа Утешител, който ще ви разкрие цялата Истина, и който няма да говори от Себе си, а ще ви каже това, което Му се казва, и ще ви покаже това, което има да стане и Той ще Ме прослави, защото от Мен ще получи всичко и ще ви го разкрие." (Йоана 16:13-15)

Бог изпрати Духа Си и за половин век ни предаде вечните Истини, за които светът жадува и очаква идването на Христос физически в този век. Но Христос изпрати Духа си и завърши мисията Си за следните 2000 години. Сега нашата задача е да проучим тези Истини, тази Велика Духовна Наука, която Христос ни даде да приложим и разкрием на света.

Епохата на Светия Дух е епоха на приложението на Христовото учение. Поради тази причина Учителят Беинса Дуно даде Словото на ясен, прост и разбран език, тъй като целта Му бе да каже на света как да се приложи това Велико Учение, а не да развие идеите на висок ораторски език, който не би спомогнал крайната цел — приложението.

НА ФОКУС

Това, което Учителят се стремеше непрестанно да направи, бе да измести фокуса на съзнанието ни, или по-скоро да накара съзнанието ни да вижда на фокус, тъй като то се беше изместило от този фокус. Частната любов, всички привързвания към отделностите на живота изместват фокуса на съзнанието ни. Предпочитанието на помаловажното и по-неценното е също причина за изместване съзнанието от фокус. Формулата на Учителя съзнанието да бъде на фокус е средство за избистряне и концентриране на съзнанието ни, което вижда неясно, разлято, когато не е на фокус. Оттам идват грешките. Нещата през мъгла се виждат уголемени. Маловажните неща, които ни заобикалят, са големи, а съществениите — невидими.

Новата епоха е влизането на Земята в нова област на вселената, където вибрациите ѝ се повишават. Същото става и с нас сега. Ние чувстваме едно вътрешно напрежение, което се дължи на усилването на вибрациите както на психиката, така и на физиката ни. Ние сме в своего

рода огън, който ни пречиства чрез изгаряне старото в нас. За да избегнем големите страдания, нужно е да извършим нова нагласа на съзнанието си. "На фокус" е да поставим за център на живота и съзнанието си най-съществената реалност, която е невидима и неосезаема за физическия човек, но абсолютно реална за душата. Това е нейната среда, онзи жизнен океан, в който тя съществува, както ние във въздуха. Време е съзнанието ни да се свърже с тези повисши енергии, тези високи полета на живота, населявани от нашите старши братя, които ръководят развитието ни. Чрез медитация, чрез непрестанен стремеж към тези съзнателни ръководители ние постигаме съзнанието "на фокус", за което ни говори Учителят. Започваме да съзнаваме, че нито любовта ни е била любов, нито истината ни е била истина, а всичко живо сме подчинявали на физическия човек за повече блага и удобства в живота. Любовта ни към един човек е изключвала всички други, а истинската любов не познава граници — тя включва всички и всичко. Да обичаме без обект на Земята е да издигнем любовта до космичните ѝ възможности. Тя е космична сила и чака да излезе човек от люлката на живота и придобие крила, чрез които ще литне към нейните висини. Изпълнение на Волята на Бога е приложението на великата любов в ежедневието ни живот. Волята на Бога е единствената Истина в тази вселена, а приложението ѝ е самоотричането ни от тесния личен живот и заживяването ни за Цялото — или за всички.

Когато съзнанието ни стигне състоянието "на фокус", то е вече свързано с Висшия Разум — център и двигател на живота ни. Това е идеята ни за Бога, която става постоянно присъствие в нас и движи живота ни.

Ние сме заключили Всемирния Творец в тесните килии на личното ни съзнание, време е да Му дадем път в себе си да се прояви и ни ръководи съзнателно.

КАКВА Е РЕАЛНОСТТА?

Един извор, след като е натрупал водата си под земята, бликва, започва животът му, тръгва на път — движението. Пътят му полива растенията на земята и пои живите твари, поддържа живота — пътя, метода, целта. Щом Бог ни даде живота — израз на Любовта Му — тръгваме на път, служим на всичко живо, не живеем за себе си, защото сме създадени за Бога, Нему принадлежим, а Той крепи всичко, което е създал, това е и нашият път и метод на живота.

Накрая изворът се влива в океана — общия живот.

Човек е създаден да отрази като чисто огледало живота, Любовта и Мъдростта на Създателя и върши Волята Му. Той се проявява чрез човека. Когато човек егоистично заживее за себе си, спира еволюцията си и изпуска смисъла на живота. Той се отделя от общия живот и загубва силата. Силата е в общото, в Цялото, на което той е част. Цялото е реалността.

Всяка част трябва да открие задачата си и да знае какво трябва да допринесе на Общото, Цялото. Това е Единството на човечеството, в което е отразен Божият живот — Любов, Мъдрост и Истина. Любовта е животът — Пътят. Мъдростта е условията за проява на живота, а Истината — методите на работа за Цялото. Земята е място на приложението.

Човечеството започва сега да строи Царството Божие на земята. Започва с Любовта. Единицата е Бог, деветката е Любовта. Влизаме в ХХІ век — сборът е 3 — приложение на Любовта или изграждане Царството Божие на Земята, първо в съзнанието ни — познанието на Бога и откриване пътя и методите за работа. Работа с Любов — Бог да присъства във всичко, което вършим.

Лидия ми пише от Париж:

— Какво е Иван за теб и какво си ти за него?

Иван е експерименталното поле за мен, да проверя силата на любовта си, вярата си и превъзможване на лошите условия.

— А какво съм аз за Иван?

Условие за развитие.

Учителят казва:

"Ако обичате един човек, ще му създадете условия за развитие и постижение."

Да съзнаем положителната страна на живота си.

15.11.1997 г.

4 ч.

ТРИТЕ СТЕПЕНИ НА ПОЗНАНИЕТО

Първичният стадий на познанието е автоматичното опознаване на обкръжаващите ни вещи и хора. Детето любопитно изучава езика на живота, за него всяко нещо е достатъчно за себе си. Но то постепенно започва да мисли за какво е всичко това. Тогава започва процес на познанието — на отношенията между нещата. Проучването на отношенията е сложен и дълъг процес. След придобиване на голям опит в това отношение човек идва до състоянието, че знае, че познава нещата и отношенията им. Докато преди този етап на познанието човек някак си автоматично се е отнасял към самото познание. Но състоянието, че знаем, означава ново състояние на отговорност, тук взема участие и правилно посочената воля за действие. Човек става отговорен за думите и делата си. В това състояние той е най-близо до всемирния Дух на знанието — Този, който е самата Мъдрост, която е създала ума и ръководи процеса на познанието. Този всезнаещ, могъщ, всепроникващ Дух изпълва цялата вселена и прониква всички живи, видими и

невидими същества. Той е Начало на творението, което непрестанно възраства и усъвършенства. Приближава човешката мисъл, която е негова еманация, към Своята мисъл на най-възвишена Мъдрост и Любов, която непрестанно твори във вселената.

Великите Учители, които слизат на Земята в човешка форма, са представители на тази висша Любов и Мъдрост, жив огън и жива светлина, в която сме потопени, но още не сме я осъзнали и заживели с нея. Истината е проявената Божия Любов и Мъдрост, а Христос ни каза, че когато я познаем, ще бъдем истински свободни, защото Божията Любов и Мъдрост ще се проявяват безпрепятствено чрез нас в пълнота.

Това е един висш стадий на живот, в който човек не живее вече само за себе си, а е осъзнал величието на Духа, живее за Неговата проява и изпълнява Неговата воля. Възлизането към това състояние изисква непрестанно будност на съзнанието чрез мисълта "Зная какво мисля, чувствам и върша", отговорност пред Висшия Закон на живота. Това е новият, порасналият духовно човек — човекът с високо, пробудено съзнание. За този процес слезе Мировият Учител при нас, да ни разкрие великите всемирни Закони на Живота и ни постави на пътя към тяхното опознаване и приложение в земния ни живот. Един е великият Път на живота, водач към Единния, Твореца на вселената.

Човекът е надарен със способността да Го познае и тръгне към Него с чисто и предано сърце като към своята истинска майка. Значи след опознаването на вещите и отношенията между всичко човек изучава причината на нещата или източника на всички творения, техните и своето отношение към първопричината, което ни отвежда към Божествения свят на принципите или реалния свят на Отца.

Навлизането в законите на живота е влизането в духовния свят — четвъртото измерение, света на динамиката, която движи живота. Днес всички сме тръгнали към този

нов свят, който е светът на душата ни. Новият призив на Бога е да заживеем в душата си, която е съкровищницата на Духа Му и живата искра, излязла от океана на Живата Светлина, която е Той.

Душата може да се прояви само в едно пречистено сърце и един духовно озарен ум. Ето и дефиницията на Учителя за това състояние: "Мисъл без съмнение, чувство без корист, действие без петно в душата, великото, Бог. Тогава човек престава да е отделен, той е в общото, едно с Отца." (Казано на 29.12.1943 г. в беседа.)

А великата формула за познанието, което води към вечния живот, даден от Христа, гласи: "И това е живот вечен — да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, когото Си изпратил."

01.05.1955 г.

10,30 ч.

ИСТИНАТА ЗА ЖИВОТА

Епоха след епоха духът душата-човек слиза на Земята и се въплъщава в материална форма. Той се ражда и все се пита на кого принадлежи? На родителите си? Но те умират. Търси си другар, но и той умира. Ражда деца, но и те умират. След хиляди години на духовно невежество човек идва до съзнанието, че не принадлежи на никого на Земята, на нищо, което е смъртно. Той принадлежи на Отца си, на своя Създател. Това е истината, която го освобождава.

Учителят казва:

"Не давайте сърцето си на хората, то принадлежи на Бога. Дайте го на Бога!"

Питам се днес на кого съм? — На никого. Само на Вечния Жив Принцип. Ходих по света, срещях се с хора от различни

националности и разбрах, че никой не ме приема — дори брат ми и семейството му, сестра ми и децата ѝ. Всички ме отхвърлиха, защото не съм тяхна. Как ще приемеш чужд човек? А само Бог те познава и люби, като ти е дал живот и чака да Му отвърнеш с Любов и благодарност и да посветиш живота си в служба Нему — на Вечната Любов и Светлина. Не се поддавай на тъмнината, която е изобилна в материалния свят — ти си Светлина и само на Светлината можеш да служиш. Не скърби, а се радвай. На Пътя си. Кажи това на всички хора, за да се освободят от измамата на живота и станат щастливи.

"Ще познаете Истината. Истината ще ви направи свободни" — казва Христос.

Ето Истината.

На 24.12.1944 г. Учителят ми каза: "Когато Петър се усъмни в Христа, загуби силата си, когато повярва — придоби, получи силата."

Силата е в Истината — Истината е в Божия Дух, в Който е Силата. А Силата създава и поддържа живота. Загуби ли Силата, човек умира. Смъртта е безсилна.

Тъмните сили владеят хората, като ги отклоняват от Бога — Извора на Силата.

Движението е сила.

Любовта е сила.

Светлината е сила.

Истината е Велика Сила.

Бъдете силни — не се поддавайте на крадеца на Силата, съмнения, егоизъм, корист и всички злини. Насилието е епохата на тъмните. Не си служи с него!

Одумването, скандалите, споровете са отклонения от Истината — Божията сила.

Фарове сред бурното море.

Северната звезда.

Когато застанеш с лице към север, надясно е изток, на ляво запад, на гърба ти е юг. Север е Истината. Трябваше да отида пет пъти в Норвегия, на север, за да получа посвещението за Истината. Вече бях през 1989 г. за първи път, 1996 г. — за последен.

10.11.1997 г.

НОВИЯТ ЧОВЕК

"Мисъл без съмнение, чувство без корист, действие без петно е душата, великото, Бог. Тогава човек престава да е отделен, той е в общото — Едно с Отца."

Правилното проявление на ума, сърцето и волята дават израз на душата, а ръководството на душата е Духът, а Духът е проявеният Христос. Самият Христос. Човек е фокус на най-великите работи, в него всичко се пресича.

Животът трябва да върви с бързината на Любовта.

Любовта е плодът на Духа, а разумът е плод на плътта — обяснява последствията. Разумът се занимава с това, което е минало, с последствията на нещата. Любовта е това, което е причинно. Тя действа в настоящето и създава нещата, живот има в нея. В момента, когато почвам да обичам, аз оживявам. Новото учение е да се запознаем с Любовта, тя ще ни даде Светлина и ще ни даде Мъдростта, която ще ни даде свободата и запознае с Истината. Окоето да е будно и чисто, да не се захласва и влюбва. (Учителят за Новия човек, дадено на 29.12.1943 г. в беседа.)

Из "Златната книга за Истината"

ОТДЕЛНОТО И ОБЩОТО

В нашия физически свят всяко живо същество и всяка вещ са отделни. Това е Закон на материята. Така стоят нещата и в нашето съзнание за живота на Земята. Милиони години всичко се е обособявало, усъвършенствало, докато придобие днешния си облик. Така се е организиран физическият свят от хаоса, мъглявините, в които е живяла Земята преди това обособяване на всичко, което съществува и живее на нея. Бавно и трудно човек е развил индивидуалното си съзнание и се е обособявал като индивид. Знаейки високата цена на постижението на своята индивидуалност, той съкровено я пази и развива в себе си защитен механизъм на това високо постижение, до което е стигнал след несметни борби и страдания. Да си високосъзнателен, индивидуализиран човек, е голямо постижение. В индивидуализирания човек има високо съзнание за стойността и отговорността му. Но Творецът не оставя човека на едно и също ниво на съзнание през вековете. Явяват се велики личности с послания от Него, които чертаят Пътя на човешкото развитие. Това са пророците и Великите Учители на човечеството. На всеки 2100 години, когато оста на Земята се насочва към ново съзвездие, започва нов етап в развитието на човека. Днес завършва Епохата на Рибите, която започна при раждането на Христа. Божието Слово чрез Христос бе разкриване на Твореца като Любов. Дойде моментът да се смекчи човешкото сърце и прояви топлота и милосърдие към братята си на Земята. Дойде идеята, че Бог е любящ Баща, а ние — негови близки, възлюбени синове, които трябва да Го осъзнаят и отправят любовта си към Него. Бог не е жесток съдия вече, Който наказва хората за най-малкото им нарушение от създадения от даден народ морален кодекс. Той иска съзнателно изправление на греховете и грешките ни по отношение на небесния кодекс на Великата Любов.

За тази цел се внесе идеята за благодатта, под която живеят всички земни човеци. Бог прощава грешките на каещия се, прегрешил син — притчата на Христос за заблудения син. Бог е безгранична, всичко опрощаваща Любов, с която той действа във Вселената. Но изминалите две хилядолетия се оказаха тежък период на борби, човекоизстребление, инквизиции за нарушаване на църковните кодекси и какви ли не отклонения от великия Принцип на Любовта и опрощението чрез милост, донесени от Христос. Стигна се до крайния предел на разделянето на човеци и народи, които влязоха в борба помежду си. Човек порасна духовно, за да развие съзнанието си, че хората са деца на Единния Баща и трябва да се свържат чрез силата на Любовта към Него и помежду си. Това разделение виждаме днес във всичката му сила. Но свършва Епохата на Рибите и бавно навлизаме в Епохата на Водолея. Идва предвестникът на Новата Епоха да ни разкрие Божия план за следващите две хиляди години. Планетата Уран е господар на Водолея. Уран е духовният преобразувател на човека. Той разбива стените на старите ограничения в съзнанието на хората и ни въвежда в едно ново, обширно съзнание, което започва постепенно да се внедрява в онези, които вървят с показателите на времената. Огромни човешки маси са изостанали в своята еволюция и се противопоставят на всяка нова идея, която разклаща устоите на старите им позиции. Затова Новото много бавно и трудно се приема. Ето случая с Учителя Беинса Дуно, Пратеник от Бога за новата Водолейна епоха.

Петдесет години Той говори на българския народ, давайки огромна духовна наука на човечеството чрез българите като много стар народ, в който са работили Силите на Светлината от хиляди години. Преди десет столетия в България се разрасна с голяма сила богомилското учение, което бе жестоко преследвано и хиляди българи бяха принудени да напуснат страната ни и

разпространят това автентично Христово учение на изток и на запад, което стана път към Ренесанса и Реформацията в Западна Европа. През този век църквата и властта се опълчиха срещу Новото Христово Учение и днес виждаме небивало падение на народа ни — мизерия, престъпност в небивали размери и всички възможни злини. След изгонването на богомилиге настъпи турското петстотингодишно робство. След преследването на Новото Христово Учение настъпи страшно материално и морално падение на българския народ. Стигнахме до просешка тояга. Младежта е в безпътица и пилее способностите и енергията си в безумни начинания и прояви. Печално българско робство на силите на тъмнината! Но страданието е най-добрият учител на човека и бедствието ни започва да събужда съзнанието на народа ни за необходимостта от нови нравствени закони и нов вид управление на страната ни. Умориха се хората от ограниченията и мизерията, която ни държи в окови. Започват да търсят изход от това положение и мнозина днес се запознават за пръв път с Великото Учение за Любовта, Мъдростта и Истината, предадени в хиляди беседи и лекции от Мировия Учител Беинса Дуно. Много чужди страни вече го познават и търсят литература за него. Един ученик на Учителя, Михаил Иванов, замина за Париж в 1937 г. да предаде това учение на Франция, но за жалост обяви себе си за Мировия Учител и измами света. Но няма сила, която може днес да се противопостави на Великата Истина, дадена от Учителя, и хората, които се заблудиха от многобройните памфлети на тъй наречения Майкъл Айванхоу, търсят истинския Извор. Такъв е явният случай с упорития работник на Новото Учение в Лондон Дейвид Лоримър, който навреме разбра заблудата на самозвания учител Михаил Иванов.

Българите трябва да знаят какво става тук и в чужбина с Новото Учение, защото Учителят каза: "Великата задача е да предаде това учение на българите, а тяхната задача е

да го предаде на света." Едно велико задължение носи този народ и ако не го изпълни, го очаква тежка разплата. Едва сега виждаме началото на това възмездие за безотговорността, проявена от власт и църква. Младешта тръгна по чужди, опасни секти, вместо да се даде насъщният духовен хляб за развитието на силите и дарбите ѝ. От целия квартал на братството остана само гробът на Учителя, а днес има претендент и за това последно парче земя, останало да напомня на хората, че тук е живял и работил Великият Миров Учител. Но Той каза, че не иска паметници и още не се знае (делото е през май) какво ще стане с гроба. Вечен паметник е живото Слово Божие, което той изрече и от което повече от половината е отпечатано в десетки томове и преведени на различни езици. Ще пребъде делото на Великия Учител през вековете! Бъдещето на народите е в обединяване в едно Всемирно Братство, но това може да стане само когато съзнанието на хората се пробуди за духовното естество на човека. Нова мисъл се изисква днес, за да излезем от тесния кръгозор на индивидуалното съзнание, което докара крайния егоизъм. Новото Учение очертава пътя към обединението на отделните личности и народи в името на Великата Божия Любов, която ни е създала и на която дължи абсолютно всичко в живота си. Първо, защото Животът е плод на Любовта и всяко благо в него ни се дава от великата Божия Любов.

Днес Бог даде Третия завет на света — прославата на синовете Божии чрез живот, посветен Нему. Една Нова култура ще залее земята, основана на вечните принципи на Любовта, Мъдростта и Истината. Любовта дава живот, Мъдростта — светлина и знание, а Истината — свобода.

"Ще познаете Истината и Истината ще ви направи свободни" — каза Христос.

Човек с непробудено духовно съзнание не може да

обедява или управлява един народ, а още по-малко да го обедини с другите народи.

Формулата за новия човек е: "Мисъл без съмнение, чувство без корист, действие без петно; това е душата, Великото, Бог. Тогава човек престава да е отделен, а навлиза в Общото, едно с Отца."

Из "Златната книга за Истината"
15.04.1995 г.

РОСНАТА КАПКА

Кое е това, което най-чисто отразява слънчевия спектър? Кое е това, което изпълня с удивление душата, която вижда сякаш себе си в този тъй малък, светъл свят? Кое краси всеки злак, лист и цвят с брилянти след тъмна нощ и освежава цялата растителна природа? — Малката росна капка — живителната чиста капка, която крепи света. Тя ни доказва, че не в големите неща се крие истината на живота. Отправена към слънцето, тя отразява само неговата жива светлина, а околният свят не я занимава. Тя пречупва слънчевия лъч и показва съдържанието му. Малката росна капка, символ на онази светла капка в нас, която е вечна и неизменна и която е единственият смислен център в нашето битие. Цели светове се създадоха в нас, за да я опазят и изявят. Отвън тя се появява и изчезва, за да се появи отново и отново, но в нас тя никога не изчезва, а светлината ѝ вечно се усилва.

Кристален свят! Малък небесен мир на земята. Цял живот се стремим да станем като теб, защото за зърналия те веднъж ти ставаш негов вечен идеал и цел в живота.

04.04.1976 г.
12.30 ч.

ТРЕТИЯТ ЗАВЕТ

"Днес Бог дава Третия завет на човечеството. Заветът за прославата на синовете Божи."

УЧИТЕЛЯ

Преди 2000 години Бог се въплъти в Исус Христос и се изяви на човечеството в човешка форма, за да бъде разбран като безгранична любов. Христос изяви Отца си, с когото беше Едно и чрез живота, Словото и делото Му светът позна Бога. Но Христос говори много на хората за Отца си, от което слово много малко стигна до нас. Христос знаеше това, затова обеща на учениците си, че в бъдеще Бог ще изпрати Духа на Истината, който ще разкрие всичко, което е говорил, тъй като те ще са вече подготвени за Вечните Истини. Духът ще им разкрие тайните на Божествения живот и това, което предстои да стане в света, като резултат на живота Му слово. (Еванг. на Йоана, 16:12-14.)

Христос изяви Бога като Велика всеотдайна Любов, чието съдържание е: милосърдие, състрадание към всички живи същества, непрестанна помощ на всички полета на живота — физическо, духовно и Божествено, силата на Любовта да оживява и възкресява простителния ѝ дух към всички човешки слабости и прегрешения. Христос знаеше кои тъмни духове обсебват хората и ги карат да грешат, затова ги прогонваше от тях и ги прашаше в по-нисши същества (като прогонените бесове, които изпрати в свинете).

Любовта е единствената сила, която може да свърже човека с Твореца му — Бог — бащинското отношение на Бога към човека и синовното отношение на човека към Бога.

Благодатта (вместо наказанието), която Христос внесе в света. По благодат се спасява човек от греха, а не чрез наказание. Бог не наказва, но човек има свободна воля да избере между доброто и злото, но ще носи последствията на мислите, чувствата и постъпките си.

Саможертвата — най-висшата проява на Любовта. За да докаже абсолютната сила на Божествената Любов, Христос, след всичките си страдания на земята, положи живота си, като каза: " Няма по-голяма любов от тази, да положиш живота си за другите." (Еванг. на Йоана, 15.)

Чрез живота си Христос доказа силата и величието на живота, светлината, Истината и Любовта. Той каза на учениците си, че не са способни още да разберат тайните и дълбокото знание за живота, но когато умът им се развие и страданията на земята префинят чувствителността им към висшите вибрации на Любовта, те ще дойдат като готови ученици за изучаване науката на висшия смисъл на цялото Творение и озарени от Новата Светлина, с която Той ще ги посети, ще станат служители на Бога, които градят Царството Божие в себе си и света.

И Христос изпълни обещанието си. Половин век Учителят на Новата Епоха — Беинса Дуно — предаваше великата наука на живота и методите за приложението на Христовите принципи, продиктувани от Бога. Духът на Истината осени съзнанието на готовите души през този век и работи за пробуждането на човешката душа, не проявена до днес, като обяви висшата истина, че е настъпило времето за разцъфтяване на човешката душа, която до днес е била в състояние на пъпка.

Светлината на Божията Мъдрост и топлината на Божията Любов изпълниха земята и бавно навлизат в Новата епоха на една съвсем нова, слънчева култура, изработена от ангелите, която ще слезе на земята. Старата култура, основана на плътта и противоречието, си отива с

нейните тъмни представители. Властта на планетата е вече в ръцете на Духовите на светлината след изтичане срока на тъмната епоха, наречена калиюга.

Кредитът на силите на злото е вдигнат от земята, а цялата земна атмосфера е изпълнена с безсмъртните идеи на Божествената мъдрост, които проникват в ума на всеки пробуждащ се човек за Истината на живота.

Доброто ще управлява и светът ще се преобрази коренно.

Ще се побратимят народите по силата на могъщата Божествена Любов, която ще царува на земята. Ще се повдигне съзнанието на всички природни царства, досегашната човешка култура ще слезе при животните.

Хилядите лекции и беседи на Великия Божи Пратеник ще съкратят човешката еволюция с хиляди години. Изостанаха хората в духовното си развитие препятствани от тъмните сили, и сега с ускорен темп ще вървят напред и нагоре към висшата цел на живота, за която са призвани.

Учителят завърши Божието дело на физическото поле. Сега започва усилена духовна дейност на хората за приложението на Вечната Истина в живота.

Истината е най-великата цел в живота. Христос каза: "Аз дойдох да свидетелствам за Истината." Истината е великата реалност във вселената, тя е самият Бог — Творец и вседържител на всичко. Учителят казва: "Главата на Твоето слово е Истината." Главата и смисълът, съдържанието и формата на всичко. Тя е вечното начало. Да станем едно с Отца е да живеем в Истината, да я любим и търсим във всичко и да ѝ служим.

Из "Златната книга за Истината"

22.04.1994 г.

0:20 сутринта, петък

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

"Ще дойде с облаците". Най-светлият ще дойде в сивата дреха на дневната светлина, забулен в мъглявината на облака, от който ще рукне благодатният дъжд върху човешките души. Могъщият дъб е скрит в малкия желъд. Космичната сила е скрита в невидимия атом. Малката земя е съкровищница на слънцето.

Така той слезе незнаен, непознат и неочакван в най-бурния век на земята. Не ни каза кой е до последния си час. Само сродните Нему по дух Го познаха и приеха Великото Слово на Отца, което Той свали до съзнанията ни. Половин век говори Той, разкривайки Божествената Мъдрост в прости и ясни слова. Великата наука за живота и Духа е предадена на човечеството за хиляди години.

Новият век на Духа Свети е роден. Диханието му се носи като пролетен вятър разлистник по земята и пълни дробовите ни със свеж аромат — надежда и радост, които бяха заглъхнали в човешката душа. Екна хармонията на мирозданието и на нашата опустошена от безлюбие и насилие планета. Откъсната от векове от слънчевото семейство на хармоничната галактика, потънала в космичната духовна нощ, Земята въздишаше дълбоко и бавно мъкнеше тежкото си бреме по дългия си път като кораб без пристан, постоянно блъскан от бурните вълни на неорганизиран свят, който го населява и товари.

Но капитанът дойде, пое кормилото и насочи кораба по слънчевия път към висшата му цел. Слънчевият цар обгърна с царствената си плащаница малката земя и я стопли. Рукнаха безброй потоци, запели новата песен на освобождението от зимните окови. Запахна планини и гори, цъфнали поляни и зрели хлебодатни ниви. Събудиха се задрямалите малки същества и като щурци засвириха песенчиците си навсякъде. Като разцъфтяващи дървета се разтваряха спотаените човешки души от топлия дъх на

новата пролет. Небето, прозрачно и лазурно, запя: "Майко Богородице, цъфнала ябълко", през този ден на великото възкресение, очаквано от душите през цялата космична духовна нощ. Разсъмна се. Порозовя небето и слънцето изпрати мощните си лъчи на живот и радост навсякъде

"Поклон пред Тебе, Царю на правдата, мира и любовта", запяха в хор душите.

"Слава, слава Теб подобава". И заживяха хората за славата на Бога в единство с ангелите и светиите. Небесните камбани забиха през този тържествен ден и оповестиха началото на Новата Епоха на Светия Дух на Любовта.

Както някога Христос се бе родил в бедните селски ясли, така и новата епоха се роди в малкото селце Мърчаево, преименувано в Светляево след Новото Рождество Христово, в годината на двойния кръст. И както Ирод бе заповядал да избият всички младенци поради раждането на Великия Цар, така тъмните сили изпратиха орляци черни бомбардировачи в момента на Новото Рождество, за да унищожат великото Дело Божие, но то се спотаи под високите върхове на планината и не го засегнаха унищожителните запалителни бомби, които се сипеха над големия град. Новата Епоха изхвъркна като мощен феникс изпод развалините на най-страшната война на земята. В тихото малко планинско селце се строеше извор. Водните капки избликваха от скалите. С гранит и цветни мозайки се строеше Малкият Извор на Доброто. Строяха го две скромни, предани души, представителки на два велики народа, които трябваше да се обединят в името на Истината — атрибут на Светия Дух. А Истината носи свободата. Новите Йосиф и Мария стояха с притаен дъх пред рожбата — извор, чиито кристални води се стичаха по котва към запад. Натам потекоха силите на Новата Епоха. "Нашите енергии влязоха в света и работят" — бяха свещените думи на Учителя след завършването на извора. "Сега всичко в

света ще стане както тук го направихме". Великият архитект на живота построи плана на новия свят от скала и вода — основата на всичко на земята. Как тайно строеше Той новия свят! С каква любов следеше всеки най-дребен детайл на строежа. Обикалях планината да търся цветни камъчета за мозайките. Намерих в един сипеи аметисти, а на един връх — бялорозов азбестов камък — глава на извора стана той.

Великден — 16 април. Ведро синьо небе, ярко слънце, цъфнали ябълки. От пространството се разнася тихо, звучно пеене от невидими музиканти: "Майко Богородице, цъфнала ябълко". Слушам в прехлас ангелското пеене. Учителят стои на пътеката с бяла панамена шапка. Велик празник на небето. На Разпети петък, един ден преди тържеството, Христос бе свален от кръста. На мястото на кръста, изкован в скалата, бликнаха едри, бистри водни капки. Предвещаха възкресението.

Пътят до това Рождество бе трънлив и тежък. Петдесет години Учителят вървя през тресавища и джунгли. Проправяше път за тези, които трябваше да тръгнат по "възходящия път на Незнайната Любов". И направи пътя — последните Му думи бяха: "Трябва да се проправи пътят за душата към Небето" — 24.12.1944 г.

Новият Завет, който Той нарече "Третият завет", ще бъде съдържанието на 7000 беседи — десетки томове съвършено Божествено Слово.

Ако Христос роди човечеството чрез проливане на кръвта си от любов към него, Учителят възкреси човешките души, потънали в гробницата на космичната духовна нощ.

Епоха на възкресението — епоха на Великата Любов, превърната в живот на земята. Мечтата на поетите, станала действителност.

НОВИЯТ ЖИВОТ

Днес гъсеницата- човек се превръща в пеперуда. Храната му вече е цветният нектар — любовта на светлите духове, които управляват вселената. Както листенцата на една розова пъпка, постепенно набъбнали, отварят външната си обвивка и започват да пият нектара на слънчевите лъчи, така порасналата душа в човека напират за израз днес, за да влезе в един по-обширен свят на светлина и пълнота. Човек се отърсва от своите вековни предразсъдъци и догми, които са го държали ограничен в малкия тъмен свят на духовното невежество. Духовното слънце е изгряло и пробужда заспалите човешки съзнания от вековния им сън. Като новороден пробуденият човек започва да вижда природата и света в нова светлина. Всичко започва да му говори и да му разкрива смисъла си. Великата книга на символите се разтваря пред него и той започва да я чете с радост и възхищение. Всичко му става сродно и близко. Той се чувства едно с всичко, което го обкръжава, и Земята става дом бащин. Хората са му братя, а животните — по-малки невинни братчета, които той трябва да покровителства. Растителният свят единствен е неговата храна и физическа подкрепа, както и извор на вдъхновение. Звездите вече не са далеч, той заживява с тях, те му говорят. Звездите непрестанно говорят на хората на свой език. Всъщност всичко говори, всичко пее и се радва на живота. А животът е създаден за радост и музика, за щастие и блаженство. Изобилен и богат става животът на духовно пробудения човек. Той живее в красив свят на светлина и вечно разнообразие. Той съзнава, че разполага с един просторен вътрешен свят, който е бил затворен досега за съзнанието му. И този свят расте и се развива, прави го творец и дарител на неизчерпаеми блага. Той е като вечно бликащ извор, който черпи водите си от вечно проявяващия се океан на живота и пее радостната си песенчица, като се спуска от планината да напои жадните поля, ниви и гори. Той гледа

на страданията и скърбите на земята с друго око — те имат дълбок смисъл и са ценни уроци за човека. Той ги носи с радост.

И този нов живот, който сега бликва на земята, е предвкусие на вечния, безсмъртния живот, обещан ни от Христа, за който сме призвани. Явява се дълбок копнеж в човека да изправи всичките си грешки, извършени в състоянието му на непробудено съзнание. Той непрестанно благодари на Бога за живота си и за условията да разбере каква е волята Божия и да я изпълни. Той заживява за Цялото — за Благото на всички. Всяка негова подбуда за действие се ръководи от висшия принцип — от любов към Бога за благо на всички. Слънцето еднакво огрява и бурена, и цветето, а той не търси и не вижда злото у хората, защото всеки е в процес на развитие към съвършенство. Злото е незавършен процес, неузрял, стипчив плод. Един ден този плод ще стане сладък, защото Великият Баща превръща всичко, което е създал, в добро и е допуснал всичко за доброто на човека. Той не наказва, а поучава. Като паднеш, ти казва да станеш отново и да продължиш пътя си. Любящ и благ е нашият Баща и иска само да се научим да Го познаваме и да вървим в пътя на светлината, която ни праща непрестанно. Той ни е дал пълна свобода и иска и ние да даваме свобода на всички. Истината носи свобода и като служим на Истината, сме свободни. Любовта е да дадеш на човека условия за живот и развитие. Когато приложим този закон на Любовта, ще превърнем земята в рай. Всеки ще иска да служи на доброто като върховно мерило на Божията Любов.

Днес новият живот е в зазоряването си, но процесът на пробуждането се ускорява чрез помощта на нашите по-висши братя и ние все по-силно чувстваме топлия полъх на пролетния вятър. Ще разцъфне райската градина в душите ни и ще се върнем там, откъдето някога сме излезли.

Учителят бе непрестанен образец на новия живот и всички ще тръгнат по Неговите стъпки. Той проправи пътя на душата към небето — думи, изказани от Него три дни преди да напусне физическия свят (на 27 декември 1944 г. в 5,40 ч. сутринта — сряда).

"На първо място поставяйте винаги Божественото и пейте, винаги пейте!" (Думи, казани същия ден.)

Ето едно мото на Учителя:

"Душата си ти повдигни

в Господа за бъдни дни!

В основа чист живот положи,

със сърце, пълно с Любов, ти служи!"

ПЪТЯТ КЪМ БОГА

"Предстои ни дълъг път през пустинята на Божествения живот." В пустинята няма пиршества, няма излишъци — само същественото за съществуването ти е необходимо. А има лишения от всичко, което би те отклонило от пътя ти. Но къде е твоят компас в това безкрайно море? Той е твоята вътрешна опорна точка, силата, която идва от правилния ти стремеж към съвършенството. Съвършено е Божественото Начало в нас, в душата и в духа ни. На него можем всякога да разчитаме. То е нашата пътеводна звезда. Човек има материално тяло, но той е преди всичко душа, която живее извън триизмерния свят. Душата черпи сили от Божествения Дух и направлява съзнанието на човека. А съзнанието движи ума и сърцето, за да може човек да се прояви правилно на физическото поле. Когато човек успее да се свърже съзнателно с душата си, последната диктува неговите мисли, чувства и постъпки. В човека настъпва едно вътрешно единство, една непрестанна хармония. В него бликва радостта, защото радостта е живот без препятствия.

Това е животът на душата. А душата е съкровищница на духа, богата е тя, животът блика в нея. Музика е тя, светлина е тя. Които се удостоят с живот в душата, стават музиканти, поети, мъдреци.

Днес астралният свят е пречистен. Пречистено е и етерното тяло на земята. В него Бог е написал Словото Си, което сега всички хора постепенно ще възприемат. Всичко, което земята ражда, прилича на нея. Плодовете са закръглени като нея. Всеки плод съдържа семе, залог за безсмъртието му. Слънцето е насочило главата на човека към себе си и е вложило своето семе в него. Това е неговата безсмъртна душа, която продължава своя живот, след като тялото увехне и стане безсилно. Душата на човека е възкръсналият Христос. Чрез душата си човек става едно с Бога. А целта на живота ни е да станем едно със Създателя си, от Когото някога сме излезли. Сега е моментът на великото завръщане. Блудният син се завръща при Баща си. Богата трапеза е приготвил Той за тези, които, преминали пустинята на божествения живот, се завръщат у дома си. Това е историята на светлината, излязла от живото слънце, която се е опознала и осъзнала в творението човек. Това е творението, което е разбрало как е станало реалност и как тази творческа сила, вложена във всяка душа, продължава съзнателно да твори. Тя твори един чуден вътрешен свят в човека и преобразява цялата планета. Самосъзнатото творение е осъзнатата светлина — порасналият човек, излязъл от пределите на материалното битие. Безсмъртието е осъзнатата светлина — животът в душата.

"Времето е такт на Божествената хармония, а хармонията е вътрешният смисъл на живота." Абсолютната закономерност на отношенията на всички неща във видимия и невидимия свят е хармония. Човешкото тяло е израз на тази хармония. Всеки орган в тялото има свое значение, място и отношение към всички останали органи

в тялото. А всичко е създадено в такава хармония, за да може да отрази и прояви най-пълно великото мирово съзнание, чието най-силно качество е стремежът му към проявление. Вселената е Неговото проявление и колкото по-хармонично и съвършено е създадено едно същество, толкова по-пълно може да прояви великия миров разум. Човекът е създаден да прояви Бога, Който може да се прояви чрез добродетелите на живота. Така главата е мъдростта и истината, сърцето е любовта, ръцете са правдата, а нозете — добродетелта.

Любовта се проявява като стремеж в сърцето — подсъзнанието, като чувство в душата — съзнанието, като сила в ума — самосъзнанието, и като принцип в духа — свръхсъзнанието. Животът е плод на Любовта, а Любовта е нещо реално, тя има форма, съдържание и смисъл. Който познава Любовта, ще познае и света. Дето има Любов, има и живот, има движение, в нея всичко започва да живее. И когато е казано, че Бог е Любов, с това се определя, че ако има Любов, ще има проявление на Бога. Христос е възплъщение на Любовта. Когато у теб дойде силата на Любовта, в ума и мислите ти ще настане яснота. Имаш ли любовта на чувствата, ако си тъжен, веднага ще станеш благ и радостен, ще бъдеш готов за всички жертви. Ако при теб дойде човек, у когото има стремежа на Любовта, той ще те направи активен. В Любовта има две поляризации: като стремеж и като чувство, които се проявяват на физическия свят, и като сила и като принцип, които принадлежат на Божествения свят. Това са две велики проявления на Любовта.

Любовта без ум не може да се прояви, тя не е за глупави хора. Глупавите хора никога не са чувствали любов. Всички същества, които са лишени от любов, са лишени и от интелигентност, а всяко същество, което има любов, е интелигентно. В същества, у които няма любов, тя се проявява като механически закон — движение, растене

отвън навътре, а у онези, които имат любов, растенето става отвътре навън. Следователно у учени хора, в които няма любов, които имат знания и събират сведения, цитират от различни места, у тях движението е отвън. Хора, у които има любов, растат отвътре навън, възприемат тази храна и я обработват.

Вложете в себе си мисълта: Бог е Любов в Неговото първично проявление. Разберете ли този първи принцип, ще разберете всички по-следващи принципи, не разберете ли първия принцип, нищо друго не можете да разберете. Схванете ли първия принцип, ще схванете и втория — Принципа на Мъдростта или Вярата. Любовта е принципът на сърцето и душата, а вярата — на ума и духа. Това е поляризиране. Вярата произтича от Любовта.

Пренасяйте любовта си от сърцето в душата, от душата в ума, от ума в духа и се съединете с Бога. Това са четири велики свята. Сърцето — това е астралният свят, душата — това е християнският рай — теософите го наричат "девакан", а любовта като сила — това е менталният свят. Любовта като принцип — това е светът на духа, т. е. Божественият свят. Като влезете в този свят, ще се качите при Бога и само там, по един опитен начин, ще можете да разрешите всички мъчнотии и ще разберете дълбоките причини за всичко, което става сега.

Любовта е най-великата ария, симфония в света. И който може да свири и пее това, което тя е написала, той е истински човек, ангел, светия, Бог. В бъдеще ще се учим да пеем и свирим в Любовта.

И тъй, Бог е Любов, а Любовта е връзката на съвършенството.

(Бес. "Любовта", 27.02.1921 г.)

В 1942 г. Учителят ми каза: "Сега всички ценности ще се обезценят." Тази идея лежи в основата на пътя към Висшето. Хората са вложили идеята за ценност за вещите

на земята, а са пренебрегнали истинските, реални и вечни ценности на духовния свят. В този век физиката разложи материята до нейните най-дребни частици и се оказа, че те са енергийни заряди или сгъстена светлина. Светлината е основата на битието — тя е присъствието на Божията мисъл в цялата вселена — всепроникваща, всесъграждаща, вечна. Както понятието на света за материята се измени, така се изменя и понятието им за ценностите в живота. Рушат се старите философски системи и догматични учения. Хората започват да съзнават, че не може да поставиш за основа на своя живот преходното, вечно променящо се материално битие. Вековните духовни ценности вземат все повече преднина в съзнанието на хората. "Плодовете са сгъстена светлина" — казва Учителят. Земята вече навлиза в 12-ата сфера, излиза от 13-ата, приближава се към Централното Слънце и получава нови енергии, които ще преобразят всичко на нея, както и самата нея. Светлината се увеличава и тъмните сили, които са откраднали светлината, все повече губят и ще бъдат вързани в земята. Иде освобождението на света от тъмнината. А светлината е мисъл. "Единственото реално нещо е мисълта. И материята, и силата — всичко това е мисъл. Всичко друго е реално, но с относителна реалност, а истинската реалност е мисълта. Да се примири някой човек с някого, това значи да има права мисъл. Започни да мислиш правилно и ще станеш красив, ще станеш силен, паметта ти ще се подобри, всичко ще се подобри. Болка имаш, започни да мислиш право и тя наполовина ще се намали, после на четвъртина и най-после ще изчезне. Да повярваш в Бога, това значи да мислиш право. Бог е Баща ти, Той е направил целия свят, мисли за Името на Баща си."

ПЕТТЕ ФАЗИ:

1. Материята в твърдо състояние.
2. Материята в течено състояние.
3. Материята във въздухообразно състояние.
4. Материята в светлинно състояние.
5. Материята в етерно състояние.

I фаза е физическата проява на Любовта.

II фаза е чувствата на Любовта.

III фаза е мисълта на Любовта.

IV фаза е духовното просветление чрез интуиция.

V фаза е сливане с възвишените същества и влизане в Божествения свят — сливане с Бога.

Христовото чувство бе Любов — милост и благодет, всеопрощение на грешките ни. Мисълта му бе да изцели недъзите и болестите ни, да ни избави от смъртта. Да ни накара да повярваме във великата всемогъща сила на доброто, която е Любовта на Бога към всички създания. Да ни изпълни с божествен живот на мир, радост, светлина, пълнота и щастие. Той ни обеща да ни слее с Отца си, когато сме готови в края на века — сегашните времена.

СЪДЪРЖАНИЕ

Увод	3
Учителят на хармонията	5
Простор	13
Материята	14
Светлината	14
Хармонията	15
Реалност	17
Скръбта	18
Образи	19
Върховете	20
Мисълта	21
Интуиция	22
Жената	23
Кръстът	25
Изходният път (Учителят)	26
Гамата	28
Непознатият	29
Природа	30
Растеж	32
Сърдечен зов	33
Отговор	34
Живият ключ	35
Напъгствие	35
Приложението	35
Благодарността	36
Вътрешният свят	37
Стремежът	39
Осмисляне	40
Раждање и самораждање (Новораждање)	41
Инволюция и еволюция	43
Светлина и сенки	44
Ученик	45
Мир	45

Звездите	47
Ежедневието	47
Самовъзпитание	50
Силата	52
Симфония	54
Пластичност	54
Преходът	56
Животът	58
Строеж	59
Поляризиране	60
Освобождение	61
Растене	62
Скеле	64
Величие	66
Родна земя	66
Душата	67
Съразите	68
Терцата на живота	70
Идеята за Бога	72
Ето какво ни предаде Божият дух чрез мировия Учител Беинса Дуно през двадесетия век	74
На фокус	83
Каква е реалността	85
Трите степени на познанието	86
Истината за живота	88
Новият човек	90
Отделното и общото	91
Росната капка	95
Третият завет	96
Учителя	96
Възкресение	99
Новият живот	102
Пътят към Бога	104
Петте фази	109

Весела Несторова
СВЕТЪТ БЕЗ СЕНКИ

първо издание

коректор - *Веска Захова*
дизайн на кориците - *Албена Дейкова*
Яким Дейков

© Издателство Бяло Братство
София, 2002
ISBN 954-744-030-6

Цена 2,80 лв.

София 1113, кв. „Изгрев“,
ул. „Ген. Щерю Атанасов“ №6,
тел. 02/950 44 21

E-mail: bialobratstvo@hotmail.com

Звезден прах си ти, събран тук, на
Земята. И когато чуеш в сърцето си
химна на звездите, ще запееш с тях и
ще забравиш себе си, защото ще се
слееш с Онзи, Който пее чрез тях
вечната си песен и Чийто пулс трепти
и в твоето сърце, и ще видиш колко
безкраен е светът, който е бил
спотаен в душата ти.

Звезден прах си ти! Свети!

Издателство Бяло Братство
София